

2. Item in alio loco: « Cum audissent autem, qui A erant Jerosolymis apostoli, quod accepit Samaria verbum Dei, miserunt ad illos Petrum, et Joannem. Qui cum venissent, oraverunt pro eis, ut acciperent Spiritum sanctum, nondum enim in ullum eorum descenderat, sed tantum baptizati erant in nomine Domini Jesu Christi. Tunc imponebant illis manus, et accipiebant Spiritum sanctum. »

3. Spiritum autem sanctum accipere possumus, dare non possumus, sed, ut detur, Dominum invocamus. Hoc autem a quo potissimum fiat, quemadmodum papa sanctus Innocentius scripserit, subjiciam; dicit enim, non ab alio quam ab episcopo fieri licere, nam presbyteri, licet sint sacerdotes, pontificatus tamen apicem non habent.

tuorum, hoc non sit propter illorum indulgentiam, cum statim evlent ad gloriam, sed propter gratiarum actionem. » *Missæ mortuorum* quæ ut hic asseritur, pro parvulis dicuntur, non sunt proprie missæ, quæ jam a multis sæculis defunctorum appellantur, sed psalmi, et aliæ orationes in gratiarum actionem. Certe tota hæc explicatio suffragiorum ab Isidoriana ætate longe recedit. Vide not. ad librum de Ordine creaturarum, cap. 14, n. 12, de Purgatorio. AREV.

3. *Innocentius scribit*. Ad Decentium. Vid. c. *Manus*, de Cons., d. 5. GRIAL.

4. Hoc autem solis pontificibus deberi, ut vel consignent, vel ut Paracletum Spiritum tradant, quod non solum consuetudo ecclesiastica demonstrat, verum et superior illa lectio Actuum apostolorum, quæ asserit et Petrum et Joannem esse directos, qui jam baptizatis traderent Spiritum sanctum (*Act. viii*). Nam presbyteris, seu extra episcopum, sive præsentem episcopo, cum baptizant, chrismate baptizatos ungerent licet, sed quod ab episcopo fuerit consecratum, non tamen frontem ex eodem oleo signare, quod solis debetur episcopis, cum tradunt Spiritum Paracletum:

5. Hæc sunt pauca ex multis quæ probabilium virorum novimus percepisse doctrinis, quorumque eloquia proinde quibusdam in locis a nobis interjecta esse noscuntur, ut sermo nosier paternis sententiis

B firmaretur. Ora pro me.

5. *Hæc sunt pauca*. Multi Mss. *Hæc sunt parva*. Sic apud Sedulium, lib. iii, vers. 338 :

Parva loquor, si facta Dei per singula curram ;

etsi apud Sedulium quoque nonnulli legunt *pauca*. Vide notam. In Codice Vatic. 641, de quo in Isidorianis, cap. 94, num. 26 et seqq., legitur *parva*, ex quo Ms. sumpsit *percepisse doctrinis*, quod melius visum est quam *præcepisse doctrinas*, apud Grialium et alios. Postremis verbis orationibus Fulgentii fratris Isidorus se commendat. AREV.

SANCTI ISIDORI

HISPALENSIS EPISCOPI

SYNONYMA

DE LAMENTATIONE ANIMÆ PECCATRICIS.

Prologus prior.

472 1. In subsequenti hoc libro, qui nuncupatur *Synonyma*, id est, multa verba in unam significationem coeuntia, sanctæ recordationis Isidorus, archiepiscopus Hispalensis, introducit personam hominis, lamentantis in ærumnis præsentis sæculi, seque desilentis pene usque ad desperationis defluxum, cui mirabili concursu ratio obvians, leni hunc moderamine consolatur, atque a lapsu desperationis ad spem 473 veniæ reformat, et quemadmodum tergiversantis mundi lapsum evitet, formulamque vitæ spiritualis arripit, mirabiliter docet.

Num. 1. *Synonymorum de lamentatione animæ peccatricis*. Varias inscriptiones, in decem Codicibus quibus usi sumus huic operi præfixas invenimus. In altero Laurentiano Codice, in Septimacensi, et in Navarrico *Soliloquia* inscribitur. In altero Laurentiano *Dialogus inter rationem et appetitum*. Reliqui Codices *Synonyma* habent. Nisi quod quidam ex iis pro *Synonymis* *Synonymam* legunt genere feminino, secuti divum Ildefonsum de virorum illustrium scriptis. In Isidoro (nisi lectio est vitata) concilio sane Tolitano viii, cap. 2, hoc opus *Synonyma* nuncupatur. Sic Braulio in divi Isidori Vita. Sic Gratianus, ubique ex hoc opere fragmenta desumpsit, ex *Synonymis* se afferre ait. Addidimus autem ex Guadalupe et Hispalensi codicibus ea verba : *De lamentatione animæ peccatricis*, Ildefonsi auctoritate, qui de Isidoro sic ait : *Librum lamentationis* (supple scripsit),

C quem ipse *Synonymam* vocavit. Itaque ab eo tempore utramque appellationem prætulit : *Lamentationis* quidem loquentium abusu, *Synonymorum* autem ab ipso Isidoro factam. MARIANA.

Ibid. Al., *convenientia* pro *coeuntia*. MAR.

Ibid. Al., *mirabili* pro *mirabili*. MAR.

Ibid. In Isidorianis caput 70, insertum est : *Synonyma, sive soliloquia Isidori*. Editiones, præfatæ Editionis anni 1552. Versio Italica *Synonymorum*. Monitum Breulii. Hæreticus *Synonymorum corruptor* divino judicio punitus. Codices manu exarati. *Plura opera ex Synonymis derivata*. Propterea nihil nunc addere necesse est, ac solum repetam, pro *Synonyma* feminino genere fortasse legendum *Synonymia*, ut ex Etymologiis colligi potest. Pro cui mirabili concursu ratio alii habent qui miserabili operatione. Hic prologus in nonnullis Codicibus prorsus omittitur.

2. Deinde usque ad contemplationis ascensum summopere eum provehens, usque in arcem perfectionis adducit. Is denique in perfectum virum perductus, eidem rationi debitas grates exsolvit. In quo quidem opere quisquis intenta mente lector nititur pergere, sine dubio reperiet quo pacto caveat vitia, quomodo defleat peccata commissa, et qualiter per lamenta penitentiae reparatus, ad fructum sanctae operationis accedat, ut non cum mundi concupiscentiis pereat, sed æternis præmiis remuneratus vivat cum Christo Domino nostro, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit, et regnat Deus in sæcula sæculorum. Amen.

Prologus alter.

Isidorus lectori salutem.

3. Venit nuper ad manus meas quædam schedula, quam Synonyma dicunt; cujus formula persuasit animo quoddam lamentum mihi, vel miseris condere. Imitatus profecto non ejus operis eloquium, sed meum votum.

474. Quisquis ergo ille es, libenter id perlege, et dum adversitatibus mundi tangeris, te ipsum censorio iudicio discute, et statim agnosces quia quascunque afflictiones pateris in hoc sæculo, retributione tibi justissima inferuntur. Duorum autem personarum hic inducuntur, desistentis hominis, et admonentis rationis.

et recte quidem, nisi monitum cujusdam ad opus Isidori inscribatur. Nos Editionem Grialianam sequimur, quod nobis videbatur monuisse contenti. In Codice Vaticano 628, de quo cap. 94 prolegomen., num. 12, apposite post operis titulum sequitur prologus: Venit nuper ad manus meas, etc. Deinde: Incipit prologus. Incipit argumentum. In subsequenti hoc libro, qui dicitur Synonyma, etc. Quod a Constantino Cajetano animadversum quoque fuit, qui utram præfationem edidit, ut Editiones Breulianam et Grialianam corrigeret. Sed quod contentum neque prologi Venit nuper Isidorum auctorem esse, id certe minime probat. Auctorem utriusque præfationis ab antiquitate et pietate commendandum movet; et multa deinde addit, ut antiquorum temporum scriptores pene omnes sua opera auspiciari consuevisse constet his verbis: Incipit liber, etc. Magna in usu olim erant hi duo Synonymorum libri, ut ex loc. cit. prolegomen. liquet; et in schedis Zaccarianis notatum invenio in bibliotheca publica Fuldensi asservari duos Synonymorum libros Isidori Hispalensis scriptos sæculo VIII. AREV.

3. Quædam schedula. Hoc est, quidam libellus, nam schedæ vox aliquando in libri significatione sumitur. In Guadalupæ et Hispalensi legebatur quædam schedula Ciceronis, et sane libellus circumfertur non incommodus in quo voces synonymæ colliguntur Ciceronis nomine ad Lucium Veturium. Ea inscriptio cum mendacio afficta sit, et Ciceronis vox in aliis omnibus Codicibus desit, exurgendum iudicamus. MAR.

Ibid. Persuasit animo. AL., persuasit animum meum. AREV.

4. In Codice Laurentiano tertio, sive in-8°, illico post hunc prologum, qui unicus in eo est, sequitur argumentum utriusque libri Synonymorum in hæc verba: « Homo in angustia suæ necessitatis exponit mala quæ patitur, et enumerat cupiditates. Justitiam perisse dicit, injuste oppressum se querelatur, flagellis diversis consumptum se dolet, mortem sibi citius provenire exoptat. Ratio admonet spem habere. Homo interrogat qualiter fiet. Ratio hoc ipsum disponit, quia tribulatio utilis est, in pressuris non murmurandum. Quodcumque patitur homo, justo Dei iudicio committitur. Vitia et flagitia hominis enumerat. Homo malum suum recognoscit, et defleat. Ratio admonet ut

plenus recognoscat. Homo hoc ipsum affirmat. Ratio admonet ut a vitio declinet. Homo difficile putat hoc fieri. Ratio admonet consuetudini resistendum. Aliarum interitus retrahat a peccato. Homo interrogat, si est spes indulgentiæ. Ratio affirmat quia confessio per emendationem justificat. Homo respicit ad melius: Ratio hoc ipsum exoptat. Homo peccatum suum recognoscit, et defleat. Ratio consolando interrogat, quid metuat anima. Homo diem iudicii pertimescens, et pœnam damnationis, natum se dolet fuisse; defleat culpam, et enumerat mala quæ gessit, implorat misericordiam Domini. Ratio consulit lamentanti, et admonet demum non peccare. Admonet ut homo semetipsum agnoscat, fidem rectam teneat, bene vivat, declinet a malo, cogitationi pessimæ statim resistendum, libidini fortiter resistendum, orationi insistendum, abstinentiæ insistendum, dissolutis oculis non intuemum, operationi et lectioni semper insistendum: humilitas fortiter tenenda cum timore, et adversa fortiter toleranda, iracundia colibenda, injuriæ non respondendum, peccanti celeriter ignoscendum, et odium non tenendum, pax et benignitas semper tenenda. Vana gloria fugienda, malos evitare, bonis conjungi debere, malum non audire, malum non loqui, suas culpas attendere, alienas culpas non requirere, mendacium omnimodis cavendum, a juramento abstinendum, et quod voverit reddendum, mali aliquid non in corde loquendum, nec occulte faciendum. Consilium et opus semper ad Dominum convertendum, virtutes celandas, vitia manifestanda, in omnibus esse sollicitum, nunquam securum, in bonis usum exercere, et sapientiæ operam dare. Verba præcedant opera, in omni doctrina sollicitudo, et discretio sit. Superflua non scire, neque curiositatem exhibere, scientia et vita meliores semper venerari, ad malum omnino non consentire; a subditis amandus magis quam timendus; in omnibus modus tenendus. Quod sibi non vult, aliis ne faciat. Taliter seipsum iudicare incipiat, qualiter alios iudicat, in summo honore summa sit humilitas, quia ubi summus honor, ibi summum periculum est. Mundo esse moriendum, misericordiam et eleemosynam omnibus largiendam, nihil cum tædio dandum, nihil auferendum. Homo profitendo doctrinam gratias agit. Explicit præfatio; incipit liber primus. AREV.

plenus recognoscat. Homo hoc ipsum affirmat. Ratio admonet ut a vitio declinet. Homo difficile putat hoc fieri. Ratio admonet consuetudini resistendum. Aliarum interitus retrahat a peccato. Homo interrogat, si est spes indulgentiæ. Ratio affirmat quia confessio per emendationem justificat. Homo respicit ad melius: Ratio hoc ipsum exoptat. Homo peccatum suum recognoscit, et defleat. Ratio consolando interrogat, quid metuat anima. Homo diem iudicii pertimescens, et pœnam damnationis, natum se dolet fuisse; defleat culpam, et enumerat mala quæ gessit, implorat misericordiam Domini. Ratio consulit lamentanti, et admonet demum non peccare. Admonet ut homo semetipsum agnoscat, fidem rectam teneat, bene vivat, declinet a malo, cogitationi pessimæ statim resistendum, libidini fortiter resistendum, orationi insistendum, abstinentiæ insistendum, dissolutis oculis non intuemum, operationi et lectioni semper insistendum: humilitas fortiter tenenda cum timore, et adversa fortiter toleranda, iracundia colibenda, injuriæ non respondendum, peccanti celeriter ignoscendum, et odium non tenendum, pax et benignitas semper tenenda. Vana gloria fugienda, malos evitare, bonis conjungi debere, malum non audire, malum non loqui, suas culpas attendere, alienas culpas non requirere, mendacium omnimodis cavendum, a juramento abstinendum, et quod voverit reddendum, mali aliquid non in corde loquendum, nec occulte faciendum. Consilium et opus semper ad Dominum convertendum, virtutes celandas, vitia manifestanda, in omnibus esse sollicitum, nunquam securum, in bonis usum exercere, et sapientiæ operam dare. Verba præcedant opera, in omni doctrina sollicitudo, et discretio sit. Superflua non scire, neque curiositatem exhibere, scientia et vita meliores semper venerari, ad malum omnino non consentire; a subditis amandus magis quam timendus; in omnibus modus tenendus. Quod sibi non vult, aliis ne faciat. Taliter seipsum iudicare incipiat, qualiter alios iudicat, in summo honore summa sit humilitas, quia ubi summus honor, ibi summum periculum est. Mundo esse moriendum, misericordiam et eleemosynam omnibus largiendam, nihil cum tædio dandum, nihil auferendum. Homo profitendo doctrinam gratias agit. Explicit præfatio; incipit liber primus. AREV.

LIBER PRIMUS.

5. Anima mea in angustiis est, spiritus meus

æstuat, cor meum 475 fluctuat, angustia animi

5. AL., animæ pro animi. Ibid. Indicia non comprehendendo. Laurentianus alter legebat iudicia non comprehendendo. Nos lectionem alteram, quæ aliorum

omnium Codicum est, secuti sumus. Porro argumenti et indicii voces hoc loco modum, formam, rationemque Isidoro significant. MAR.

possidet me. Angustia animi affligit me, circumdatus sum omnibus malis, circumseptus ærumnis, circumclusus adversis, obsitus miseris, opertus infelicitate, oppressus angustis, non reperio usquam tanti mali perflugium, tanti doloris non invenio argumentum, evadenda calamitatis indicia non comprehendo, minuendi doloris argumenta non colligo, effugiendi funeris vestigia non invenio, ubique me infelicitas mea persequitur, domi forisque mea calamitas me non deserit.

6. Ubiunque fugio, mala mea me insequuntur; ubiunque me convertero, malorum meorum me umbra comitatur; velut umbram corporis, sic mala mea fugere non possum. Ego ille homo ignoti nominis, homo obscuræ opinionis, homo infimi generis, cognitus per me tantum, cognitus tantum mihi; nulli unquam malum feci, nulli calumniatus sum, nulli adversus existi; nulli molestiam intuli, nulli inquietus fui, sine ulla querela apud homines vixi; vitam meam omnes lædere nituntur, omnes contra me fremunt atque insanunt, conserta manu in me pericula ingerunt, ad exitum me pertrahunt, ad periculum me adducunt, ad discrimen vocant meam salutem.

7. Nullus mihi protectionem præbet, nullus defensionem adhibet, nullus adminiculum tribuit, nullus malis meis succurrit, desertus sum ab omnibus hominibus; quicumque me aspiciunt, aut fugiunt, aut fortasse me persequuntur, intuentur me quasi infelicem, et nescio quæ loquuntur mihi in dolo verbis pacificis; occultam malitiam blandis sermonibus ornant, et aliud ore promunt, aliud corde volunt. Opere destruant quod ore promittunt, sub pietatis habitu animo venenato incedunt. Velant malitiam fuce bonitatis, calliditatem simplicitate occultant, amicitiam dolo s'mulant, ostendunt vultu quod in corde non gestant. Cui crelas? cui fidem habeas? quem proximum sentias? ubi jam fides? periit fides, **476** ablata est fides, nusquam tuta fides. Si legitimum nihil est, si veritas iudicii nulla est, si æquitas abijciatur, si jus non creditur, si justitia cunctis negatur, pereunt leges, avaritia iudicante.

8. Crevit avaritia, periit lex cupiditatis amore, jura nihil valent, præmia et dona legibus vires tulerunt. Ubiunque pecunia vincit, ubique iudicium venale est; nullus legibus metus, nullus iudicii timor. Im-

Ibid. Non invenio argumentum. **Al.**, argumenta non colligo. Et mox non invenio pro non colligo. **AREV.**

6. Insaniunt. **Al.**, insidiantur. **AREV.**

7. **Al.**, ore promittunt pro ore promunt. **Ibid.** Supple, quæritur post tuta fides. **Mar.**

Ibid. Si jus non creditur. **Al.**, si justo non creditur. **AREV.**

8. **Al.**, abstulerunt pro tulerunt. **Mar.**

9. Despiciuntur. **Al.**, deijciuntur. Et infra: Pro impio. Nocentes sunt immunes, innocentes, etc. **AREV.**

10. **Al.**, imponunt pro impingunt. **Ibid.** *Judices non sinunt conscribere.* Quid sit iudices conscribere ex Asconio Pediano intelligitur in *U Verrinam*, ubi ait: Cum multi iudices in consilio cum prætoris suo iudicaturi essent qui quæsitur fuisset in causa publica, necesse fuerat eos primum de curia senatoria conscribi, cum senatus iudicaret. Deinde in urnam mitti, ut de pluribus necessarius numerus sortito confici posset. Tertio

punita manet male vivendi licentia, nemo peccantibus contradicit, nec scelus ulciscitur quisquam. Omne crimen inultum manet, iniqui solvi fiunt, innocentes pereunt, boni indigent, improbi abundant, scelerati potentes sunt.

9. *Justi egent, iniqui honorantur, justi despiciuntur, iniqui lætantur, justi in mœrore et luctu sunt.* Impius prævalet adversus justum, damnant mali bonos, honoratur iniquus pro justo, justus damnatur pro impio, innocentes pro nocentibus pereunt, nulla re impediende.

10. Nulla causa, nulla criminatione, nulla malitia crimen mihi obijciunt, crimen mihi impingunt, criminis nodos contra me neunt. Criminis et suspicionis locum in me convertunt. In crimen me periculumque deducunt, obijciunt mihi erimen, cujus non habeo conscientiam. Nihil exploratum est, nihil patefactum est, nihil investigatum est, nihil repertum est, non tamen quiescunt adversum me mala consingere, non quiescunt falsa testimonia præparare, non desinunt accusatores obijcere, iudices non sinunt conscribere.

477 11. Testium et iudicum falsa et crudeli sententia iudicor. Testium falsa sententia ad necem innocens ducor. Ex eodem concilio testes, ex eodem iudices, ex eodem cœtu accusatores. Improbos iudices opponunt, falsos testes obijciunt, in quorum testimonio confidentia est. Nemo ab illis dissentit, nemo discordat, nemo consilium eorum repudiat. Cui dicam? cui credam? cui loquar? quem adeam? a quo consilium petam? in quo animum meum ponam? quem potissimum quæram?

12. Omnibus odiosus sum, omnium charitate desertus sum, projiciunt me omnes a se, abominatione me omnes abominantur, exhorrescunt me omnes, repudiant omnes, abdicacionem intendunt: volo ad eos confugere, sed minantur; cupio eorum deprecari vestigia, sed fugiunt, adversantur et odiunt; supplicando propitios eos habere volo, illi autem magis molesti sunt; interdum adjungunt se feta charitate, non ad consolationem, sed ad tentationem; loquuntur simulate, et si tacent, non est simplex silentium; quærunt quod accusent, quærunt quid audiant, quærunt quid prodant, explorant unde decipiant.

D *permitti accusatori, et reo, ut ex illo numero rejiciant quos putaverint sibi aut inimicos aut ex aliqua re incommodos fore. Rejectione celebrata, in eorum locum qui rejecti fuerant subsortiebatur prætor alios, quibus ille iudicum numerus legitimus completeretur. Erit ergo verborum sententia: Non sinunt ut iudiciorum recepto more et instituto in cognitione procedatur. Omnia perturbate agunt. Aut fortasse, non sinunt iudices conscribere, dixit, id est, inter se convenire sententiis non permittunt; συγγράφουσι enim aliquando in consentiendi significatione ponitur, ut apud Theophrasium, quinto de plantis: Διὸ καὶ οἱ ἀρχιτέκτονες συγγράφονται παρῆρην τὰ πρὸς τὴν μητέρα, ὅπως λάβωσι τοῦ ξύλου τὸ πυκνότερον, καὶ μαλακώτατον. Aut fortassis legendum: Non desinunt iudices conscribere. Verum Codices omnes in eam quam posuimus lectionem conspirabant. **Mar.***

13. Ego autem, reclinato capite, humiliato vultu, A deposita facie, sileo, taceo, in incepto persisto silentio, ori meo custodiam posui, ori meo signaculum dedi, vocem a sermone repressi, linguam a locutione retraxi; etiam de bono interrogatus taceo, malui enim reticere improbis quam respondere. Illi autem non quiescunt, illi amplius sæviunt; percussum amplius persequuntur, magis magisque irruunt super me, obstrepunt super me clamoribus, jactant in me petulantur convicia voce, habitu, strepitu.

14. Super me prosiliunt, voce aperta contumelias et opprobria super me jactant, et, ab alio provocati, in me omnes concitantur, ad me omnes arma convertunt: omnes in me sæviunt, omnes in exitium meum intendunt, omnes in mortem meam manus suas præparant. In tanto igitur metu, in tanto pavore, in tanta formidine contabui miser, pallui miser, exsanguis effectus sum, 478 emarcuit cor meum, pavore æstuo, formidinis metu tabesco, timor et tremor animam meam quassaverunt.

15. Sic exsilio trusus sum, sic exsilio damnatus sum, sic exsillii pœnam lugeo, sic exsillii damnationem gemo, vinculo servitutis addictus, conditionis pondere pressus, servili opere mancipatus, in algore, in nive, in frigore, in tempestatibus tetrus, in omni labore, in omni periculo positus. Post damna bonorum, post amissionem omnium rerum, inops et pauper effectus sum, egeo, mendico infelix, publice posco eleemosynam, egentis nemo manum porrigit, indigenti nullus succurrit, apud nullum miseratione dignus sum, omni misericordia desolatus sum, qui misereatur non est.

16. Omnes mendicantem spernunt, esurientem nec micis suis reficiunt, in os sitientis nullus distillat guttam refrigerii, nullus præbet mihi vel modicum vitæ rorem, effectus sum enim cunctis abominabilis. Quicumque me intuentur, omnes ut ulcerosum contemnuunt, ut fetentem expuunt, ut leprosum tangere horrent. Jacet caro astricta ferro, jacet pressa catenis, jacet ligata vinculis, jacet vineta compedibus, non desunt tormenta, non desunt cruciamenta, non desunt mihi supplicia, quotidie crudescit in me sævitia.

17. Corporis mei carnifices novis me cruciatibus lacerant, inaudito genere pœnarum viscera mea et membra mea dilaniant, quidquid possunt super me

13. *Retraxi*: ita malo cum Codice 1 Florent. Laurent., sive in-folio, quam *restrinxit* cum Editione Græfali. Ex eodem Ms. substitui *reticere*, eiecto *retinere*, quod in eadem Editione erat, fortasse per errorem; nam in Editione Biguæana jam erat *reticere*. AREV.

15. Al., *alimoniam* pro *eleemosynam*. MAR.

16. Al., *omnes ut mendicantem spernunt*. MAR.

Ibid. Al., *afflicta* pro *astricta*. Ibid. *Non desunt mihi supplicia*. In altero Laurentiano et vetustiori: *Non desunt minus supplicia*. In Hispalensi et Guadalupeo: *Non minus desunt supplicia*. In Parisiensi: *Non sunt minus supplicia*. Ex Seguntino, Septimanensi et legionensi vera restituta est lectio. Nam etsi in illis hæc desunt verba, proxime tamen superius legunt: *Nec desunt mihi tormenta*. MAR.

crudele excogitant, non perimor nuda morte, mille pœnis extortus, mille subactus tormentis, mille laceratus suppliciis. Caro mea plagis secta computruit, semiusta latera saniem effundunt, lacerata membra putredine diffluunt, cum fletibus sanguis manat, cum lacrymis cruor stillat; nec est solus fletus lacrymarum, sed vulnerum.

18. Consumptus sum dolore miser, in dolore et animus, et corpus deficit: mens jam victa est, anima dolore præclusa est, 479 multa intolerabilia sensi, multa acerba sustinui, multa gravia pertuli; tam grave et crudele vulnus nunquam excepi, inopinato vulnere oppressus sum momentaneo interitu percussus sum, improvisa me in tantum malum calamitas vitæ coniecit. Ignorantem me oppressit subita calamitas, repentini interitus, casusque me subruerunt.

19. Cur infelix natus sum? cur in hanc miseram vitam projectus sum? ut quid miser hanc lucem vidi? ut quid misero hujus vitæ ortus occurrit? Utinam velocius egrederer a sæculo quam sum ingressus, quacunque jam ratione recederem? sed heu! miseris expectata mors tarde venit. Cupienti mori jam liceat occumbere. Vivendi enim mihi tædium est, moriendi votum, sola mihi mors placet. O mors, quam dulcis es miseris! o mors, quam suavis es amare viventibus! quam jucunda es, o mors, tristibus atque mœrentibus!

20. Accedat ergo ad vitæ magnum malum mortis grande solatium, sit vitæ terminus finis tantorum malorum, det finem miseræ requies sepulturæ, et si non vita, saltem vel mors misereri incipiat. Mors malorum omnium finem imponit, mors calamitati terminum præbet, omnem calamitatem mors admittit.

21. Certe vel mors subvenit miseris, melius est bene mori quam male vivere; melius est non esse quam infelicitate esse; ad comparisonem miseriarum mearum feliciores sunt mortui quam viventes; parcite dolori meo, quæso: mœrori meo, quæso, ignoscite; angustiam meam veniam date, indulgete meis doloribus, in tanto dolore contra me commoveri nolite; percussionem enim meam plango, calamitatem meam deploro, familiarem cladem miseræ meæ lugeo, plura enim ministrat dolor; non valeo consolari miser, impatiens enim est dolor meus, infinitus est mœror meus. Nullatenus linitur vulnus meum, nullus lacrymis modus est, nullus dolorum finis est, jam

17. Al., *putredinem*, pro *putredine*. Et *fluvius*, pro *fletus*. MAR.

18. Al., *percutsa* pro *præclusa*. Et *percussus* pro *percussus*. MAR.

19. *Cupienti mori jam liceat occumbere*. In Laurentiano veteri, *cupiente mori jam licet occumbere*. In Guadalupeo, et Hispalensi, *cupienti mori jam libet occumbere*. In exteris omnia hæc verba desunt. Nos quia neutræ lectioni sententia satis constat, ex utrisque veteri, ut credimus, lectionem conflavimus, voce tantum *licet* in *liceat* commutata. De quo lectorem admonendum duximus, ut quanta usi sumus religione his libris castigandis non ignoraret. MAR.

20. Al., *miseris* pro *misereri*. MAR.

21. Al., *velox* pro *vel*. MAR.

nulla fiducia est animi, jam ferre non potest animus, **A** jam victus miseris concidit animus.

480 22. O homo, quid tantum diffidis animo? cur adeo mente debilitaris? cur spem atque fiduciam omnem amittis? cur animo tantum diffunderis? quare tanta pusillanimitate deieceris? quare in adversis adeo frangeris? Omitte tristitiam, desine tristis esse, tristitiam repelle a te, mœstitiæ noli succumbere, noli te multum dare mœstitiæ, repelle a corde tuo dolorem, ab animo exclude dolorem, inhibe doloris impetum, non perseveres in dolore, vince animi dolorem, supera mentis dolorem.

23. Qualiter? quo pacto? quomodo? quemadmodum? qua ratione? qua arte? quo consilio? quo ingenio?

24. Omni ope, omni vi, omni ingenio, omni virtute, omni arte, omni ratione, omni consilio, omni instantia sume luctamen contra corporales molestias; esto in cunctis casibus firmus, patienter tolera omnia, omnia adversa æquo animo tolera. Noli singularem tuam conditionem attendere, non est tua a te sola pensanda acerbitas, non est sola tua a te consideranda calamitas; respice similes aliorum casus, intende miserias eorum quibus acerbe aliquid accidit; dum tibi aliena pericula memoras, mitius tua portas; aliorum enim exempla dolorem relevant, alienis malis facilius consolatur homo.

25. Quid incusas acerbissima tua decreta? quid causas tui periculi tantum luges? non sunt nova tua supplicia, habes exempla calamitatis. Quanti tales casus, quanti talia pericula pertulerunt? Patienter **C** ab uno ferendum est quod multis accidit tolerabile. Pœna hujus vitæ brevis est, et qui affligit et qui affigitur, mortalis est. Tribulatio hujus temporis finem habet.

26. Transeunt omnia sæculi hujus, nec permanent; omne quod venit stare non potest. Nihil est tandiu, nihil tam longum, quod non brevi finiatur, omnia sub cœlo finem suum habent; impossibile est ut homo sis, ut non gustes angustias: dolor, et tristitia omnibus communia sunt, omnia in hoc sæculo eventu simili sustinemus. Nemo in perpetuum expers mali est, nemo est qui in **481** hoc sæculo non doleat, nullus est qui in hac vita positus non suspiret: vita ista lacrymis plena est, vita ista a fletibus inchoat; qui nascitur a fletu incipit vivere, flentes projicimur **D** in hanc miseram vitam, ipse ortus sequentium dolorum est genitus.

27. Interpone ergo tibi rationem, particeps esto

22. Al., *spei fiduciam pro spem, atque fiduciam.* MAR.

Ibid. Ratio. Alii habent: *Hinc ratio homini respondet.* Et deinde, *Hinc homo rationi respondet.* AREV.

24. Al., *temporales pro corporales.* MAR.

25. Al., *aliorum pro calamitatis.* MAR.

26. Al., *nihil est diu, nec tam longum.* MAR.

27. Al., *pertimesces pro pertimescis.* Et *intreire pro intrare.* MAR.

Ibid. Quod in præsentis est, etc. Alludit ad locum Pauli, I Cor. iv, 17. Parisiensis legit: *Quod in præsentis est tribulationis in nobis, momentaneum est, et*

rationis, prævaleat tibi ratio, tempera animum ratione, animam ratio confirmat, vim tanti mœroris reprimat ratio; confirmato animo, nullum periculum pertimescis. *Oportet nos per multas tribulationes intrare in regnum Dei (Act. xiv, 21). Non sunt condignæ passionnes hujus temporis ad futuram gloriam, quæ revelabitur in nobis (Rom. viii, 18);* quod in præsentis est, momentaneum est, et leves tribulationes in nobis: quod æternum est, supra modum est, pondus excellens gloriæ; utilis est tribulatio, utiles sunt hujus vitæ pressuræ.

28. Malorum pravitas non te occidit, sed erudit; pravorum adversitas non te deiecit, sed extollit; humana tentatio arguit te, non interlicit; quantum enim in hoc sæculo frangimur, tantum in perpetuo sæculo **B** solidamur; quantum in præsentis affligimur, tantum in futuro gaudebimus. Si hic flagellis atterimur, purgati in judicio inveniemur. Semper Deus hic vulnerat quos ad salutem perpetuam præparat. In fornace probatur aurum, tu, ut sorde careas, tribulationis camino purgaris, ut prior appareas, persecutionis igne conlaris, ut omnium peccatorum sorde purgeris, ad probationem sunt ista omnia quæ sustines.

29. Non igitur murmures, non blasphemias, non dicas: *Quare sustineo mala? cur affligor? ut quid mala patior? sed magis dic: Peccavi, ut eram dignus recipio. Æqualem vindictam peccati mei non sentio, minus perenssum me quam merebar agnosco, juxta modum criminis minor est retributio ultionis, secundum meritum peccatorum dispar est causa pœnarum, non sunt tanta supplicia quanta exstiterunt peccata. Qui enim in flagellis murmurat, Deum **482** contra se plus irritat, furorem Dei amplius provocat, iram Dei indignantis plus sibi exaggerat.*

30. Qui vero adversa purgari, in pœna te accusa, et Dei justitiam lauda; ad purgationem tuam proficit, si ea quæ pateris ad justitiam Dei retuleris, si pro irrogata injuria humilis Deum glorificaveris. Corripit enim te Deus flagello piæ castigationis, exercet in te disciplinam, et qui parcendo te ad se revocabat, feriendo clamat, ut redeas. Cogita, o homo, quoslibet mundi cruciatus, intende animo quasunque sæculi pœnas, quosunque tormentorum dolores, quascunque dolorum acerbitates; compara hoc totum gehennæ et leve est omne quod pateris; si times, illas pœnas time; istæ temporales sunt, illæ æternæ; istæ finem habent, illæ perpetuæ sunt; in istis moriendo tormenta recedunt, in illis moriendo æternus dolor succedit.

leve; quod æternum est in nobis, supra modum est, pondus excellens gloriæ. Quæ lectio etsi non incommoda visa est, secuti eam non sumus, quoniam omnes veteres Codices discrepabant. MAR.

Ibid. Confirmat. Fortassis, *confirmet.* Alii omittunt *animam ratio confirmat.* Mox *pro et leves tribulationes in nobis, al. et leve tribulationis in nobis; al., in nobis quod leve cum multas tribulationes operatur.* AREV.

30. Al., *miseria pro injuria.* Et *revocavit pro revocabat.* MAR.

Ibid. *Humilis Deum glorificaveris; al., humiliaberis, a Deo glorificaberis.* AREV.

31. Si enim conversus fueris, emendatio est quod pateris; conversum namque flagella a peccatis absolvunt, converso instantes plagæ proficiunt ad purgationem. Qui enim hic castigatus corrigitur, illic liberatur; qui vero nec sub flagello corriguntur, et temporali pœna, et æterna damnantur, et in hoc prius judicantur sæculo, et illic denuo in futuro. His duplex damnatio est, gemina his percussio est, quia et hic habent initium tormentorum, et illic perfectionem pœnarum. Vide quia manus Dei te tradidit ad pœnam.

32. Scito autem, o homo, nullum tibi adversari potuisse, nisi Deus potestatem dedisset; nec habuisset in te potestatem adversarius, nisi permitteret Deus, universa quæ tibi accidunt absque Dei non veniunt voluntate, iniquorum potestas super te ex Dei datur licentia. Omnes qui tibi adversantur Dei consilio faciunt, manus Dei te ad pœnam tradidit, indignatio Dei te affligere jussit. Ipse iratus jussit te omnia mala experiri, nam et quod infirmaris, quod carnis morbis afficeris, quod corporis debilitatibus frangeris, quod languorum stimulis cruciaris, quod passionibus animi quateris, **483** quod mentis angustia torqueris, quod grassante impugnationis spiritu agitaris, et huc ipsum tibi pro peccato tuo divina justitia irrogat, et ipsum pro culpa tibi divini judicii infertur sententia.

33. Omnis enim adversitas rerum delictorum tuorum meritis excitatur, tua contra te dicant arma, sagittis tuis confoderis, telis tuis vulneraris; per quæ enim peccasti, per hæc et torqueris (*Sap. xi, 17*). Secutus es carnem, flagellaris in carne, in ipsa gemis in qua peccasti, in ipsa cruciaris in qua deliquisti, ipsa tibi est censura supplicii, quæ fuit causa peccati; unde corruisti ad vitia, inde luges tormenta.

34. O homo, discute conscientiam tuam, intende mentem tuam, examina te, loquatur tibi cor tuum, considera meritum tuum; juste argueris, juste flagellaris, justo judicio judicaris, procella justa te conterit, justitiæ pœna te premit, nihil enim bonum agis, nihil reatum, nihil æquum, nihil justum, nihil sanctum, nihil in te sanctitatis est, nihil pudoris, nulla memoria dignitatis, nihil Deo dignum.

35. Quotidie peccas, quotidie laberis, quotidie præceptis in deterius vadis: elatio tua non recedit, superbia tua non deponitur, tumor et jactantia non cohibentur, rapit te quoque furor, inflammat ira, clamor excitat, commovet indignatio, paratus semper ad iram supra modum irascere, super mensuram animi furore moveris, zelare bonis solitus, invidere melio-

32. Al., *consilium*, pro *consilio*. Et *impugnatione spiritum*, pro *impugnationis spiritu*. MAR.

Ibid. Aliquando in textu Grialii desunt litteræ notarum indices. Itaque ex conjectura et aliis Mss. notas Marianæ ordinavi. AREV.

35. Al., *non residet pro non recedit*. AREV.

36. Al., *obrisisti*. Al., *abrasisti*. Al., *horruisti*. Al., *abrosisti*, pro *obruisti*. Et *concupiscentias pro concupiscentiis*. Et *expleri*, pro *satiari*. MAR.

Ibid. Alii, *cui non obruisti vitam*, fortasse melius quam *cujus*, etc. Deinde *pro novis te quotidie*, etc., alii, *non minus facinora, sed auges, et amplificas; non*

*A*ribus solitus, alienis virtutibus semper invidus, alienis felicitatibus semper æmulus.

36. Quem non lacerasti? cui unquam non detraxisti? cujus non obruisti vitam? cui non jactasti infamiam? fallax, inconstans, infidus, avarus, tenax, sterilis, inhumanus, infructuosus; non est in te ulla misericordia, cecidisti in concupiscentiis sæculi, et defluxisti in cupiditate mundi; flagras in terreno amore; congeris res perituras, nescit satiari cupiditatis tuæ sitis; novis te **484** quotidie peccatis involvis, novis facinoribus vetera auges, non diluis seculus, sed dilatas, nec satias unquam flammam libidinose concupiscentiæ.

37. O te infelicem, non te pudet per multas aspergi libidines; corruptor libidinosè, luxuriosè adulter, sic in libidines perduras? sic in flagitio perseveras? sic in luxuria permanes? sic in carnali amore persistis? Heu! quandiu, quousque errabis? quem ad finem te effrenata trahet luxuria? jam tandem peccare quiesce, jam tandem desine a scelere, aliquando mores malos commuta in melius.

38. Cur in peccati sordibus manes? cur in voluntate peccandi persistis? noli diu errare miser, de malo jam mutare in melius: pone peccato finem, pone legem nequitie, habeat culpa modum, habeat iniquitas terminum, delictorum tuorum considera magnitudinem; culpas tuas saltem verberatus agnosce.

39. Heu me! heu infelicem me! heu miserum me! nesciebam quod pro mea iniquitate percutor, ignorabam quod pro meo merito judicor; quod istum judicium de mea sit injustitia, tu mihi manifestasti, tu mihi indicasti, tu mihi notum fecisti, per te cognovi; quod nesciebam, jam pro certo scio, jam certum habeo; jam me non latet, manifestum est mihi satis, satis mihi est cognitum, perpensum mihi est satis, jam exploratum est mihi, occultum mihi jam non est, jam mihi non est ambiguum, jam mihi non est absconditum.

40. Inde est, homo, inde omnis ista calamitas, inde ista acerbitas, inde est ista crux, inde est ista pœna, inde ista ærumna; tibi notæ sunt causæ, non ex aliquo casu, non ex quolibet eventu, non ex quolibet fortuito, iste languor propriæ culpæ est, ista ægritudo propriæ iniquitatis est. An aliud tibi videtur? an aliter putas? an aliter existimas? an aliter sentis? an aliter contueris? an aliud judicas? an aliud deputas?

41. Nihil sane, nihil prorsus, nihil penitus, nihil omnino, nihil **485** habeo, quod contradicam: eedo

extinguis in te peccatum, imo, quantum potes, vivificas, nec satias unquam, etc. AREV.

38. *Verberatus agnosce*. Alii addunt, *Emenda, dum tempus est. Homo, vide ne ulterius peccando in deterius vadas*. AREV.

41. *Quis istud negat?* In Meioradæ Codice, et altero Laurentiano addebatur: *Nesciebam, quod justo judicio (fortasse justum judicium) de mea sit injustitia, tu mihi manifestasti, per te cognovi, quod antea nesciebam. Quæ verba ut addititia, in hunc locum rejicienda putavimus*. MAR.

veritati, negare non possum, fateor esse verum; quis hoc dubitat? quis istud ambigit? quis istud negat?

42. Si ita est, si ita existimas, si certum habes, si perpensum est, si exploratum est, aufer a te jam vitium, a vitio et peccato te retrahe; fuge jam vitæ maculam, fuge vitii cultum, crimen remove a te; a vanitatis te malo coerce; fuge turpitudinem vitæ, puritatem vitæ tene; veteres maculas ablue.

43. Bene dicis, bene doces, bene instruis, bene admones, bene persuades, bene instituis; et ego optabam a peccati nexu resolvi, eupiebam a consuetudine mala retrahi, desiderabam a vitio et peccato recedere, quarebam usum acquissimum superare. Sed heu! difficile est pravam consuetudinem vincere, pravus usus vix aboletur, assidua consuetudo in naturam convertitur, assiduo usu in naturam mutatur vitium, animus sceleribus astrictus divelli ab eis vix potest; tanta sunt in me vitia, ut vix evelli possint, vix credo peccata mea ullo spatio temporis exolescere.

44. Ultra me miserum antea vitiavi, spontaneo me dudum studio pollui, proprio me prius arbitrio perdididi, propria voluntate me maculavi. Bonus eram, sponte mea ad peccatum dilapsus sum; liber eram, sponte mea factus sum debitor mortis. Infelix ego, peccatum sponte mihi primus ipse paravi, ego prius occasionem peccandi amplexus sum, nunc peccati usui astrictus detineor, mala consuetudo me sibi graviter implicavit, usus peccandi necessitatis vinculis me astrinxit; a delicto discedere volo, nec valeo.

45. Quæro a lapsu resurgere, et non valeo usui repugnare. Trahor boni amore, retrahor malæ consuetudinis lege. Longa consuetudo in me jus sibi et legem fecit, longus peccandi usus me superatum obtinuit. Peccata mea consuetudine duraverunt. Volo agere bonum, sed desideria consueta non permittunt. Consuetudine peccandi, quando nescio, sic delinquo; peccati usu, quando non opto, incurro; repugnante carnali consuetudine implere bona non valeo, pravo usui contraire nitior, sed carnis desiderio aggravor; ad justitiam me amor erigit, sed ad peccatum consuetudo constringit.

486 46. Relucta contra malam consuetudinem, contra consuetudinem peccandi tota virtute repugna; vince usum carnalem etiam cum dolore; perniciosam consuetudinem vince, quamvis cum difficultate, quamvis cum dolore usui malo resiste. Propone tibi adversus præsentis carnis ardores futuri supplicii ignem, superet æstum libidinis recordatio æterni in-

42. Vitium, a vitio. Al., vitium crimen remove a te, a vanitatis te malo coerce, a vitio. AREV.

43. Al., valde difficile est. Et elui, pro evelli. MAR.

44. Sic, pro sibi. MAR.
Ibid. Proprium arbitrium pro libero sumi, notatum fuit a Bigneo. AREV.

46. Al., ignem pro æstum. MAR.
Ibid. Remedium id esse contra concupiscentias et voluptates, Bignæus ad marginem advertit. AREV.

47. Al., provide, pro prævide. MAR.

A cendii, memoria ardoris gehennæ ardorem excludat luxuriæ.

47. Fornicationis pœnam metus gravioris supplicii vincat, fortior dolor dolorem minorem exsuperet. Patienter leviora portabis, si graviora fueris recordatus. Versetur ante oculos tuos imago futuri iudicii, prævide quæ postmodum eris passurus. Futuram Dei sententiam cogita, futura Dei iudicia super te formida terreat te gehennæ metus, terreat te futuri iudicii sententia, revocet te pœnarum terror a culpa.

48. Vitæ tuæ terminum quotidie intueri, omni hora habeto mortem præ oculis, ante oculos tuos tenebrarum semper versetur adventus. De morte tua quotidie cogita, finem vitæ tuæ semper considera, recole semper diem mortis incertum; esto sollicitus, ne subito rapiaris: quotidie dies ultimus appropinquat, vitam nostram quotidie dies auferat, quotidie ad finem tendimus, quotidie viam vitæ transimus, ad mortem quotidie properamus, ad vitæ terminum quotidie tendimus, momentis decurrentibus ad finem deducimur.

49. Nescimus quid nobis hodie contingat, nescimus quando extremum vitæ tempus adveniat. Ignoramus si hac nocte animam nostram conditio mortis reposit. Finis noster nobis absconditus est, venturi exitus ignorantia nobis incerta est. Improvisus est mortis occurus, incertus est eventus et finis omnium. Dum nescimus, repente mors venit; dum non existimamus, improvise tollimur; dum ignoramus, repente subtrahimur. Timeamus ne dies illa, tanquam fur, nos comprehendat (*I Thess.* v, 2), ne nos turbo divini iudicii dum ignoramus diripiat, ne nos repentinus interitus auferat, ne ignorantibus subito calamitas comprehendat.

487 50. Spiritus, qui ad peccandum succentlit, peccantem sæpe subito rapit; qui viventes inflammat, morientes subito devorat; qui inflectit ad vitia, pertrahit subito ad tormenta. Quantum ad pœnam mortis improvisa calamitas stravit? quantos improvisus exitus rapuit? quanti subito subtracti deficient? quanti, dum mori non existimant, auferuntur? quanti ad mortem subito rapiuntur? quanti repente ad æterna supplicia deducuntur? Aspice ergo ex alieno tormento quod timeas. Respice in alieno exitio quod paveas, vita loveam, in quam vides coram te aliam cecidisse, pericula aliena in te pertimesce. Alienos casus tua fac esse pericula; morientis vocatio tua sit emendatio; aliorum perditio tua sit cautio.

51. Retrahat te a peccato impiorum interitus. Abstrahat te a culpa pereuntium pœna, delinquentium

48. Al., pœnarum, pro tenebrarum. MAR.

49. Al., hominum, pro omnium. Et interitus incautos auferat. MAR.

Ibid. Occursus. Al., occasus. AREV.

50. Al., trahit, pro stravit. MAR.

51. Alii, dum est licentia penitentem te, festina dum potes. Pro absorbent alii absorbent, sed illud genuinum videtur. Multa hujusmodi verba præpositione ob composita esse constat, quæ librarii commutarunt. Vide commentar. ad Prudentium. pag. 623. AREV.

finis te corrigat, reproborum interitus te adducat ad A
pœnitentiam. Iniquorum pœna ad tuam salutem proficiat; quod male fecisti dum potes emenda, dum potes a vitio et a peccato te revoca, dum tempus est clama, dum datur spatium luge, dum est licentia pœnitere festina, dum potes plange; dum adhuc anima versatur in corpore, dum adhuc vivis, remedium tibi futurum acquire, priusquam te dies mortis præveniat, priusquam te profundum absorbeat, priusquam te infernus rapiat, ubi jam nullus est indulgentiæ locus, ubi nulla pœnitentiæ patet libertas, ubi nulla correctionis datur licentia, ubi nullus est ad confessionem recursus, ad veniam nullus regressus.

52. Verum dicis, verum loqueris, narras mihi quod opportunum est; informas me quod magis mihi expediat: nihil est melius, nihil gratius, nihil acceptius, nihil jucundius; nihil me magis delectat, nihil me magis gratificat. Id solum quæro, ecce scio, novi, didici istud. Illud item quæro, illud scire volo, illud nosse maxime cupio, si est spes in confessione, si est fiducia, si est remissio, si est venia, si est indulgentia, si est locus per pœnitentiam regredi ad justitiam.

488 53. Est plane, est utique, est prorsus, est procul dubio, est profecto. Confessio sanat, confessio justificat, confessio peccati veniam donat, omnis spes in confessione consistit, in confessione locus misericordiæ est. Certissime igitur crede, nullo modo hæsites, nullo modo dubites, nullatenus de misericordia Dei desperes. Habeto spem in confessione, habeto fiduciam. Non desperes remedium sanitatis; non desperes salutem, si ad meliora convertaris. Qui enim veniam de peccato desperat, plus se de desperatione quam de commisso scelere damnat.

54. Desperatio auget peccatum, desperatio pejor est omni peccato. Corrige igitur te, et indulgentiæ habeto spem. Depone injustitiam, et spera vitam; depone iniquitatem, et spera salutem. Nulla tam gravis culpa est quæ non habeat veniam; quamvis enim peccator sis, quamvis criminosus, quamvis sceleratus, quamvis infinitis criminibus nefandis oppressus, non denegatur tibi pœnitentiæ locus: facile pœnitentibus divina clementia subvenit, per pœnitentiam indulgentia datur, per pœnitentiam delicta omnia absteruntur.

55. Heu miserum me! spem perdideram, fiduciam amiseram, distideram animo, fractus fuerat animus,

52. Al., in me, pro me. Et id nosse tantummodo cupio. MAR.

Ibid. Informas me. Sic dici solet informare animum, et artes, quibus puerilis ætas informari solet, etc. AREV.

53. Al., sed ad meliora, pro si ad meliora. MAR.

Ibid. Confessionis fructus hoc loco a Bignæo indicatur. AREV.

54. Al., grandis, pro gravis. MAR.

55. Al., id desperatione, pro in desperationem. MAR.

56. Al., dele, pro dilue. Et plorata pro ploratu. MAR.

Ibid. Alii: Desiderii est, ergo age, dum licet, dum

in desperationem pene conciderat animus. Jam regressus sum ad spem, jam recepi fiduciam, spem indulgentiæ jam habeo, de pietate Dei spero, de bonitate Dei non dubito, habitabo in spe, erexit me ad spem pietas ejus, dedit mihi spem vitæ in pœnitentia. Si Deus igitur respexerit, si in auxilium mihi accesserit, si ad implendum quod cupio adjuverit, hoc facere decrevi, hoc statui, delixum hoc in animo meo est, evelli hoc ab animo meo non potest.

56. Deus tibi optata tribuat, Deus votis tuis faveat, Deus votorum tuorum te compotenti faciat, Deus voluntatem tuam in bono perficiat, Deus vota tua confirmet, Deus votis tuis suffragetur, 489 Deus tibi quod optas concedat, Deus tibi ad vota tua accedere faciat, omnia Deo favente agas; ergo age dum licet, dum mors moratur. Si igitur cordi est, si in voluntate est, si voti est, si animi est, si desiderii est, ora, pete, obsecra, ne taceas, erumpe in vocem, clama fortiter, plange iniquitates tuas, mala scelerum tuorum deplora, quæ prave gessisti stetitibus dilue; quæ illicite commisisti, lacrymis ablue: plorata scelera dilui solent, mala quæ gessisti flendo commemorata. Reatus tui dolorem plange, pœnam tuam flendo cognosce, lamenta pœnitentiæ te lavent, mœroris tui unda te irriget, compellat te plangere fluvius lacrymarum.

57. Heu mihi infelix anima! in tantis peccatis, in tantis criminibus, in tam multis iniquitatibus, quid primum plorem? quid primum plangam? quid lugeam prius? quas lacrymas sumam? non sufficit memoria C referre tantorum criminum gesta. Peccata quoque mea mihi sensum doloris tulerunt, hebetudine cordis coagulatae sunt lacrymæ, obriguit animus, nullo mœrore compungitur.

58. Anima mea in stuporem conversa est, insensata facta est anima mea. O lacrymæ, ubi vos subduxistis? ubi estis fontes lacrymarum? ubi es mœroris unda? ubi estis lamenta? Redite, obsecro, lacrymæ, movemini fontes lacrymarum, aspergite me stetitibus, fluite super faciem meam, humectate maxillas meas, genas meas irrigate; date mihi planctum amarum, inter omnes enim ego gravius corruvi, inter omnes deterius cecidi. Omnium impiorum pœnas scelere meo vici, tartarea tormenta vix malis meis sufficiunt.

D 59. Non est peccatum super peccatum meum, non est iniquitas super iniquitatem meam, nequiorum me cunctis peccatoribus penso. Comparatione mea

sors moratur, ora. Et postea, flendo commemora pro stetitibus dilue. Et in fine, lacrymarum, ploratu scelera dilui solent. AREV.

57. Al., meu, pro mœrore. MAR.

59. Levior est peccato meo pœna, etc. Multa sententiæ ex Isidori Synonymis adoptatæ videntur ab Urbano VIII, in oratione ab ipso edita in fine Brevarii Romani, et ad confessionem sancti Petri in templo Vaticano in tabella descripta: Si pensamus malum, quod fecimus, minus est quod patimur, majus est quod meremur. Gravius est quod commisimus, levius est quod toleramus, etc. AREV.

nullus iniquus est, juste pœnas debitæ infelicitatis exsolvo, juste tantis suppliciis conteror, ex meo peccato mala mihi omnia advenerunt. Deus juste me affligit, justo iudicio repletur factis meis congrua vicissitudo, minus tamen retribuitur mihi quam ipse deliqui, peccatorum meorum minor vicissitudo repletur, plagæ meæ culpa mea durior invenitur, **490** levior est peccato meo pœna damnationis meæ; gravior est quod admisi, levius est quod tolero. Gravior est culpa quam feci, minor vindicta quam perfero. Pœno malum quod gessi, non est tantum quod patior.

60. Levior est plaga mea pondere peccatorum meorum. Aliud est prorsus, aliud, quod amplius me affligit, quod me magis contristat, quod me magis perturbat, quod me magis terrificat, cui simile malum nullum est, cui incomparabilis omnis pœna est, quod omnibus suppliciis antefertur, quod antecedit cuncta tormenta, quod exsuperat omnia mala.

61. Heu anima! quid est quod multum metuis? quid est quod te magis corripit? quid est quod ad mœstissimam te amplius impellit? quid amplius formidas? quid amplius pavescis? quid amplius metuis?

62. Metuo diem iudicii, metuo diem tenebrarum, diem nebulosum, diem amarum, diem durum. Perpendo quidem malum quod tolero, sed amplius quod restat formido, lugeo, quæ in hac vita jam patior, sed post hanc ne graviora patiar pertimesco. Sententiam licet jam tolerem in pœna, tormenta tamen gehennæ formido ex culpa. Jam præsens pœna me laniat, sed futura magis conturbat. Gravia sunt quæ sustineo, graviora quæ in perpetuum pertimesco; de præsentibus quidem pœnis doleo, sed de futuris amplius ingemisco.

63. Succurre mihi, Deus meus, antequam moriar, antequam mors me præveniat, antequam me tartara rapiant, antequam me flamma comburat, antequam me tenebræ involvant. Subveni prius quam ad tormenta properem, priusquam gehennæ ignibus devorer, priusquam sine termino crucier, reus enim timore iudicii tui terreor, pavore peccati iram tuam formido, immanitate sceleris examen tuum trepidus conscientia metuo.

64. Si enim justus vix salvabitur, ego impius ubi ero? quid **491** faciam, dum venerit tremendi formido iudicii? cum examen iudicii venerit, quid respondebo (Job xxxi, 14)? quid ero dicturus, cum ante tribunal Christi fuero præsentatus? Væ diem illum, quando pec-

61. Al., *malum pro multum*. MAR.

62. Al., *post hanc vitam, ne. Et futura pœna magis*. MAR.

63. *Succurre mihi, etc.*, usque ad finem num. 74, *peccatorum meorum vincula*. Hæc est oratio, vel confessio beati Isidori, a Constantino Cajetano edita, tanquam opus aliquod Isidori, a cæteris diversum, ut dixi in Isidorianis, cap. 81, n. 35, quamvis Cajetano laud ignota fuerint Isidori Synonyma, ut initio huius operis annotavi. AREV.

64. Al. *omnis memoria ejus, pro omni memoria*. MAR.

Ibid. Cajetanus, *tremendi hora iudicii*. AREV.

65. Textus apud Cajetanum alicubi discrepat, ut

PATROL. LXXXIII.

A cavi! væ diem illum, quando transgressus sum! væ diem illum, quando malum expertus sum! Utinam non illuxisset mihi! utinam non fuisset ortus super me! utinam super me non apparuisset! O dies detestanda! o dies abominanda! o dies penitus nec dicenda! quæ me in hoc sæculum protulit, quæ mihi claustra partus aperuit, quæ ortus mei ostia reseravit. Dies illa a luce in tenebras permutetur, profunda illam cæligo confundat, æterna iam cæcitas obruat, amittat temporis statum, omni memoria exstinguatur, nullis digna sæculis memoretur.

65. Melius mihi fuerat non esse ortum, melius non fuisse genitum, melius non fuisse in hoc sæculo procreatum, quam æternos perpeti cruciatus. Flete me, cælum et terra; lugeate me, omnes creaturæ; plorate me, omnia elementa; ingemiscite super me, universum genus, et quo potestis vitæ sensu, super me lamentum effundite; peccavi enim crudeliter, lapsus sum fortiter, cecidi graviter, corruï miserabiliter, nullum invenitur peccatum cuius sordibus non sim coinquinatus. Nullus est morbus vitiorum a quo non contraxerim contagium, nulla sordium sentina exstitit quæ in me miserum non confluerit.

66. Probrosus, sceleratus, flagitiis cunctis obrutus, innumerabiliter frequentavi impudicitiam fœditatis. Ut bene viverem ultro promisi, quod pollicitus sum nunquam servavi. Semper ad peccatum meum redi, semper delicta mea iteravi, prioribus sceleribus semper deteriora conjunxi; nunquam in melius mores mutavi, nunquam a malis factis recessi; plurimos etiam maculavi me perdens, plurimos pravis moribus ad iniquitatem converti, scelere meo multæ animæ perierunt, exemplis vitæ meæ multi subversi sunt, ego multis causa mali exstiti, per me multorum propositum maculatum est, per me nomen sanctitatis laceratum est.

492 67. Orate pro me ad Dominum, omnes viri sancti; obsecrate pro me, plebs omnis sanctorum; implorate pro me, omnis chorus justorum; si forte misereatur mihi Deus, si forte recipiat me, si forte deleat peccatum meum, si forte auferat iniquitatem meam, si misericordiam præstet mihi; iratus enim est super me nimis, complexit furorem suum in me, effudit iram indignationis suæ super me propter multitudinem iniquitatis meæ, quia creverunt aversiones, quia multiplicatæ sunt prævaricationes meæ. Væ mihi! quia consumptus sum; væ mihi! quia defecit hoc loco post perpeti cruciatus addit: *Optabam a peccati nexu resolvi, cupiebam a consuetudine mala retrahi, desiderabam a vitio recedere; sed difficile est peccandi consuetudinem vincere, etc.* Sic fere alia petita ex numeris 44 et 45, usque ad consuetudo constringit. Flete me, cælum et terra, etc. AREV.

65. Forte, *impudicitie fœditatem*. AREV.

67. Hæc etiam quædam interseruntur apud Cajetanum: *Prævaricationes meæ. Ideo implorate pro me Dei omnipotentis misericordiam, omnes chori beatorum. Intercedite pro me, omnis multitudo electorum, ne infundat omnipotens Deus super me iram indignationis suæ propter multitudinem iniquitatum mearum. Væ mihi! Domine, etc.* AREV.

anima mea, afflicta mœrere, contrita luctu, extenuata gemitu.

68. Quis miserebitur tui, anima? quis consolabitur te? quis dabit lamentum pro te? magna est, sicut mare, contritio tua (*Thren. II, 43*), afflictio tua sicut pelagus sæviens, dolor tuus quasi fluctus tumens; quæ tempestas non irruit super te? quæ procellæ non acciderunt tibi? omnes mœstiarum rivi, omnes turbulentissimæ tempestates super tuum caput intonnerunt, plena es angustia et miseriis, plena es fluctibus, plena es tempestatibus anima.

69. Ubi es, custos hominum? ubi es, Redemptor animarum? ubi es, pastor? cur sprevisi me? cur avertisti faciem tuam a me? ut quid longe factus es a me, consolator animæ meæ? Revertere jam, Deus meus, non me obliviscaris in finem, non me in perpetuum deseras, non me ad perdendum in potestate dæmonum derelinquas. Licet offensa sit gravis, tu autem clemens, tu pius, tu multæ miserationis, nullum relinquis, nullum spernis, nullum detestaris, nullum recusans a misericordia, sed ultro offers clementiam. Peccantes expectas ut redeant.

70. Quanti enim sceleratis, quanti luxuriis dediti, quanti concupiscentiis sæculi saginati, bonitate tua ad indulgentiam pervenerunt? Multis non merentibus gratis peccata donasti, ostende et in me clementiam tuam, pateat et mihi venia, pateat indulgentia, **493** non abneges uni, quod plurimis es largitus. Scelera mea non defendo, peccata mea non excuso, displicet mihi quod feci, displicet quod peccavi. Offensam fautor, errorem confiteor, culpam agnosco, vocem confessionis aperio. Suscipe, quæso, clamorem confitentis; attende, Domine, vocem deprecantis. Audi vocem peccatoris clamantis.

71. Peccavi, Deus, miserere mei; peccavi, Deus, propitiare mihi. Parce malis meis, ignosce peccatis meis, indulge sceleribus meis, deleat culpas meas gratia tua. Sana animam meam, quia peccavi tibi (*Psal. XL, 5*). Si enim iniquitates recordatus fueris, quis sustinebit (*Psal. cxxix, 5*)? Ad examen tuum nec iustitia iusti secunda est. Quis enim iustus qui se audeat dicere sine peccato? quis præsumat coram te aliquid de iustitia? nullus hominum absque peccato, nullus mundus a delicto, ecce inter sanctos nemo immaculatus. Ecce, qui servierunt Deo, non fuerunt stabiles, et in angelis reperta est pravitas (*Job IV, 18*). Astra immunda sunt coram te, cæli non sunt mundi in conspectu tuo (*Job XV, 15*); quanto magis ego abominabilis, et putredo, et filius hominis, vermis,

68. Al., *ingruit, pro irruit.* MAR.

Ibid. Omnes molestiarum rivi. Al., omnes moles molestiarum. AREV.

69. Al., *recludis, pro recusas.* MAR.

70. Al., *satiati, pro saginati.* MAR.

Ibid. in Editione Grialii, *mœrentibus, pro merentibus.* AREV.

71. Al., *dele, pro parce.* Et *recordaberis, pro recordatus fueris.* MAR.

Ibid. Verba e sacris Scripturis allegata non plane respondent Vulgatæ, verum Isidorus solum sensum voluisse exprimere videtur. AREV.

A qui hausi quasi gurges peccatum, et tibi quasi aquas iniquitatem, qui commoror in pulvere (*Job VII, 21*), qui habito in domo lutea, qui terrenum habeo fundamentum

72. Memorare, Domine, quæ sit mea substantia (*Psal. LXXXVIII, 48*), memento quia terra sum, memento quia pulvis et cinis sum (*Gen. XVIII, 27*), operi manuum tuarum porrigere dexteram (*Job XIV, 15*). Consule infirmæ materiæ, succurre carnali fragilitati, infirmæ conditioni. Pateat regressus salutis, pateant tibi vulnera mea. Coram te est ægritudo mea, tu vides quantum sauciatus sum, et languidus, medicinam qua saner tribue, medelam qua curer impende; relice infectum vitium, reforma corruptum peccatis. Exstingue in me flammam concupiscentiæ. Jacula ignita diaboli me ultra non penetrent, non exardescant in me ulterius.

73. Tu enim scis tentationes quas porto. Tu scis fluctus quos patior. Tu nosti tempestates quas tolero, ubi lapsus sim, ubi defluxus sim, ubi infelix demersus sim, tu scis. Incurri enim negligens in ruinam. **494** Corruï incautus in turpitudinis foveam, decidi in cœnum flagitiorum, descendi in profundum malorum miseri; erue animam meam captivam ab inferis, erue me de immanissimo abisso. Non me concludat profundum, non mihi denegat exitum.

74. Ecce dies metuendus jam imminet, jam dies ultimus appropinquat, jam instat limes vitæ, nihil superest mihi præter tumulum, nihil superest præter sepulcrum (*Job XVII, 1*); parce mihi, antequam eam; munda me ab iniquitate mea, antequam ab hac vita egrediar. Solve, priusquam moriar, peccatorum meorum vincula.

75. Commotus ad lacrymas tuas, ad fletus tuos compunctus sum; lamentatio tua me resolvit, lamentatio tua lacrymas mihi exigit; lamentando ad lacrymas me coegisti, lamentando ad fletum me commovisti; ad lamentum tuum lacrymas fudi, ad planetum tuum in lacrymas resolutus sum. Deus tibi veniam tribuat, Deus tibi culpas tuas parcendo ignoscat. Peccata tua Deus a te suspendat, peccata tua laxando dimittat, criminum tuorum maculas abluat, ab omni te mali labe detergat, liberet te ab imminente peccato.

76. Age itaque jam ut oportet, age ut decet, age ut dignum est, age ut rectum est, age ut æquum est. Propone ut ulterius non pecces; ne ultra delinquas statue. Cave culpas tuas iterare, cave mala repetere, ad vitium ex quo te abscidisti non revoces, quod

72. Al., *libidinosæ concupiscentiæ.* MAR.

75. Pro tempestates, Cajetanus et alii, *tempestationes.* AREV.

74. Al., *maculom, pro vincula.* MAR.

Ibid. Apud Cajetanum et quosdam mss. Codices ita desinit oratio, sive confessio Isidori: *Solve, priusquam moriar, peccatorum vincula, Trinitas sancta, qui vivis et regnas in unitate dei atis per omnia secula sæculorum.* Amen. AREV.

75. Forte, *exigit, pro excutit.* MAR.

76. Al., *a quo, pro ex quo.* MAR.

deliquisti non iteres, transacta mala non repetas. **A** in confessione, esto in pœnitentia fortiter confirmatus. Post lapsum denuo non delinquas, non te polluas post lamentum, post pœnitentiæ luctum non redeas ad peccatum, non denuo committas deplorata delicta.

77. Ne rursus facias quod iterum plangas, ne culpam pro qua veniam postulas iterare præsumas: inanis est pœnitentia quam sequens culpa coinquinat, vulnus iteratum tardius sanatur, frequenter peccans et lugens vix veniam meretur. Nihil prosunt lamenta, si replicantur peccata. Nihil valet veniam a malis postulare, **495** et mala denno iterare. Persiste ergo

77. *Inanis est pœnitentia quam sequens culpa coinquinat, etc.* Gratianus, de Pœnitentia, d. 5. c. cui initium est *Inanis*, hunc locum transtulit in suum decretum, tanquam August. in lib. Soliloquiorum, nimirum hoc opus soliloquia a quibusdam vocabatur, ut initio dictum est, et Augustino tribui solitum.

78. Vitam bonam quam cœpisti tenere non desinas. Propositum vitæ bonæ conserva jugiter. Beatus eris, si permanseris; beatus, si perseveraveris; tunc erit perfectum opus tuum, si usque in finem duraveris. Salus perseverantibus promittitur, præmiùm perseverantibus datur: *Beati qui custodiunt iudicium, et faciunt iustitiam in omni tempore (Psal. cv, 5).* Non est beatus qui bonum facit, sed qui incessabiliter facit. *Qui enim perseveraverit usque ad finem, hic salvus erit (Matth. x, 22.)*

Petrus etiam Blesensis Gratiano ferme æqualis ostendit simili errore hunc ipsum locum Augustini nomine citans tractatu de confessione. Pro *esto*, al. *ista*. **MAR.**

78. Al., *deseras*, pro *desinas*. Et, *salus inchoantibus* pro *salus perseverantibus*. **MAR.**

LIBER SECUNDUS.

496 1. Quæso te, anima, obsecro te, deprecor te, imploro te, ne quid ultra leviter agas, ne quid inconsulte geras, ne temere aliquid facias, ne repetatur malum, ne renascatur peccatum, ne redeat iniquitas, ne recurat malitia, ne denum exoriatur nequitia, ne resumat injustitia vires.

2. Scito, homo, temetipsum; scito quis sis, scito cur ortus sis, quare natus sis, in quem usum genitus sis, quare sis factus, qua conditione sis editus, aut quare sis in hoc sæculo procreatus; memento conditionis tuæ, naturæ tuæ ordinem serva. Esto quod factus es, qualem te Deus fecit, qualem te factor condidit, qualem te creator instituit.

3. Serva rectam fidem, tene sinceram fidem, custodi intemeratam fidem, maneat in te recta fides. Sit in te incorrupta confessionis fides, nulla te insipiens doctrina decipiat, nulla religio perversa corrumpat, nulla pravitas a fidei soliditate avertat. Nihil temere de Christo loquaris, nihil de Deo prayum, nihil impium sentias, nihil perverse sentiendo in dilectione ejus offendas. Esto in fide justus, habeto fidem rectam, conversationem sanctam, quam invocas fide, non abneges opere, ab omnibus quæ lex vetat abstine, omnia quæ Scriptura prohibet cave.

4. Non delinquas in opere, qui in fide perfectus es. Fidem turpiter vivendo non polluas, fidei integritatem pravis moribus non corrumpas, nihil contra præceptum Dei facias; vive in bono, nullo adjuncto malo, bonos mores nulla conversatio mala coinqui-

2. In Grialii Editione erat *esto quod factus est*, per errorem, ut ex antiquioribus Editionibus colligitur, in quibus invenitur *factus es*. **AREV.**

3. Al., *incorruptæ*, pro *incorrupta*. Et in *fide recta*, pro *fidem rectam*. **MAR.**

Ibid. Forte, quem invocas fide. **AREV.**

5. In id, quo delectatur corpus. Omnes Codices habebant, in id quod delectatur corpus, ego legendum iudicabam in id quod delectatur corpus, aut in id quod delectat corpus, et paulo inferius, ubi ait, *Mentem tuam turpis cogitatio non subripiat*, legendum putabam non subrepat, quo loquendi modo inferius etiam ipse Isidorus utitur. Verum hunc posteriorem locum

B net, opera recta sinistra facta non maculent; non admisceas virtutibus vitium, non adjungas bonis malum, malum mistum bonis contaminat plurima bona. Unum malum multa bona perdit. Qui in uno peccaverit, eum omnibus vitiis subiacere scito (*Jac. ii, 10*).

497 5. Per unum enim peccatum multæ justitiæ pereunt. Per unum malum multa bona possunt subverti. In id, quod delectatur corpus, animum non declines, carnali delectationi consensum non præbeas. Non des animam tuam in potestatem carnis, refrena mentem ab appetitu illius. Cor tuum quotidie discute, cor tuum quotidie examina, privata examinatione occultorum tuorum latebras discute. A cogitatione noxia custodi animam tuam, mentem tuam turpis cogitatio non subripiat; discerne cogitationes tuas, quid vites, quid facias; munda conscientiam tuam a peccato.

6. Sit animus tuus ab omni pollutione purgatus. Sit mens tua pura, nullæ ibi sordes resideant. Sic vitium absterge a te, ut nec animo quidpiam apud te remaneat. Scito te de cogitationibus iudicandum. Deus conscientias iudicat. Deus non solum carnem, sed et mentem examinat. Deus iudex et de cogitationibus iudicat animam. Quando titillat prava cogitatio, non consentias illi. Quando suggerit aliquid illicitum, non ibi teneas animum; primam peccati suggestionem contemne, non sinas eam in corde tuo manere. Quacunq; hora venerit, expelle illam;

sine exemplari mutare ausus non sum, priorem autem, Cassidori præcepto animatus, libro de divinis lectionibus, cap. 15, mutavimus; conjectura ducti ad litteram, unde incipit vox, *delectatur*, librorum vitio fuisse geminatum. **MAR.**

Ibid. Cod. Florent. in-4°, in id, quod delectet corpus. Retinui quod delectatur corpus; quæ locutio non est inusitata in mss. operibus Isidori, et fortasse eundem auctorem habet, ut notavi in lib. ii Sentent., cap. 6, num. 1. **AREV.**

6. Al., *te tangit*, pro *titillat*. Et *subjerit*, pro *suggerit*. Et *pravam*, pro *primam*.

ut apparuerit scorpio, contere eum. Calca serpentis A caput, calca pravæ suggestionis initium.

7. Culpam ibi emenda, ubi nascitur; in ipso initio cogitationi resiste, et evades cætera. Adversus initium cogitationis decerta, et vinctes; caput cogitationis exclude, et cætera superantur. Si expuleris cogitationem a corde, non prorumpit in opere. Si cogitationi non consenseris, operi cito resistes; quem delectatio non rapit, consensus sibi non subdit. Non enim potest corpus corrumpi, **498** nisi prius animus corruptus fuerit. Dum anima labitur, statim caro ad peccandum parata est. Anima enim carnem præcedit in crimine, nihilque potest caro facere, nisi quod voluerit animus; munda ergo a cogitatione animus, et caro non peccat; si enim volueris, te omnino superare non poterit.

8. Audi, anima, quæ loquor, ausculta quæ dico, attende quæ moneo; nulla jam immunditia polluaris, nulla libidine maculeris, ab omni te carnis corruptela suspende, ab omni carnis corruptione te subtrahere. Luxuria in te ultra non invalescat. Libido ultra non te devineat. Custodi a fornicatione corpus tuum. Ne ulla unquam carnali cogitatione inquineris; fornicatione contaminari deterius omni peccato puta, omnibus peccatis fornicatio major est.

9. Grave peccatum est fornicatio. Fornicatio universa antecedit mala. Fornicatio gravior est morte; melius est mori quam fornicari, melius est mori quam libidine maculari, melius est animam effundere quam eam per incontinentiam perdere. Continentia hominem Deo proximum reddit, continentia hominem Deo proximum facit, ubi manserit continentia, ibi et Deus permanet.

10. Castitas hominem cælo jungit, castitas hominem ad cælum trahit. Castitati cæli regnum promittitur. Castitas hæreditatem **499** cæli suppetere facit. Libido vero in infernum mergit hominem, libido ad tartara hominem mittit, ad pœnas tartari hominem libido perducit.

11. Quod si adhuc carnis molestias sentis, si adhuc carnis stimulis tangeris, si adhuc libidinis

7. Al., certa, pro decerta. MAR.

Ibid. Si enim volueris, te omnino superare non poterit. Varia Codicum lectio est. Nonnulli habent: Si enim volueris, vincti omnino non poteris. Quidam: Si enim volueris, vincti animo non poteris. Laurentianus vetustior, cui multum in aliis fidebamus: Si enim volueris, te omnino non poterit. Nostra lectio ex Navarriæ Codice, qui non minori auctoritate nec vetustate erat, desumpta est. Suspiciabar tamen veram hujus loci lectionem esse: Si enim volueris, vincti omnino non poteris. MAR.

Ibid. In ipso initio, etc. Notum est illud Ovidij, quod etiam Thomas de Kempis in aureo suo libello de contemptu mundi adoptavit:

Principiis obsta: sero medicina paratur,
Cum mala per longas invaluere moras.

Illud obiter notandum multas Synonymorum sententias in laudato libro de Contemptu mundi fuisse adoptatas. Caput autem *Non potest* exstat in Gratiani Decreto, 52, q. 5. Pro *decreta* diversa lectio in nota Marianæ erat *cætera*; sed legendum opinor *certa*: ita

suggestione pulsaris, si animum tuum adhuc fornicationis titillat memoria, si adhuc caro te impugnat, si te adhuc luxuria tentat, si adhuc libido invitat, memoriam mortis tibi objice, diem exitus tui tibi propone, finem vitæ tuæ ante oculos adhibe; propone tibi futurum judicium, propone tibi futura tormenta, propone tibi futura supplicia, propone tibi infernorum perpetuos ignes, propone tibi gehennæ pœnas horribiles.

12. Ora lacrymis indesinenter, ora jugiter, precare Deum diebus ac noctibus, sit sine cessatione oratio, sit frequens oratio, sint orationis arma assidua, oratio non deficiat, insiste orationi frequenter, incumbere orationi assidue, gemitæ semper, et plange, surge in nocte ad precem, vigila et ora, pernocta in oratione, et prece, incumbere nocturnis vigiliis. Ad modicum clausis oculis rursus ora, oratio frequens diaboli jacula submovet.

13. Oratio continua diaboli tela exsuperat. Hæc prima virtus adversus tentationum incursus. Hæc prima tela adversus hostium tentamenta. Immundos spiritus precum expellit frequentia, immundos spiritus orationis evincit instantia. Dæmonia oratione vincuntur, oratione dæmonia superantur, omnibus malis prævalet oratio.

14. Adime quoque tibi saturitatem panis, parcimonia tuum corpus castiga, jejuniis et abstinentiæ inservi, pallida ora gere, aridum porta corpus. Esuri et siti, abstine et aresee; non potes tentationes vincere, nisi jejuniis erudiaris. Escis enim libido crescit, ciborum saturitas carnis luxuriam suscitât, edacitatis vitio crescit carnis tentatio, saturitati libido semper adjuncta est, at contra **500** jejunio libido restringitur, jejunio luxuria superatur, sequestrata saturitate, non dominatur luxuria.

15. Abstinentia enim carnem superat, abstinentia luxuriam frenat, libidinis impetum abstinentia frangit, libidinis virtutem abstinentia solvit; sitis et fames carnis luxuriam interimunt, fames et sitis carnis lasciviam superant. Vino quoque multo gravatur mens. Vinum virus est in animo. Vino luxuria excitatur.

enim in quibusdam Mss. legitur, et inde notam correxisti. Infra: Te omnino, etc. Al., te animo perdere non poteris, vel vincti animo non poteris. Sic enim interduum in Mss. duæ diversæ lectiones conjunguntur. AREV.

10. Al. castis, pro castitati. — Suppetere facit. Sic Codex Navarriæ legebat, nisi quod addebat hominem. Alii legunt suppetere cupit. Laurentianus vetustior hæreditatem cæli suppetere habet, nullo alio verbo addito. In Laurentiano altero recentiori totum illud, Castitas hæreditatem cæli suppetere facit, desiderabatur. MAR.

Ibid. Castitas... facit. Al., castis hæreditas cæli suppetit. AREV.

11. Al., tibi præpone finem. MAR.

12. Al., et ora per noctem, pro et ora, pernocta. MAR.

Ibid. Exstat hoc caput de Oratione in libro de Contemptu mundi Isidori nomine edito. AREV.

14. Pro restringitur, melius fortasse erit restringitur. AREV.

15. Al., multum, pro multo. Et generatur, vel excitatur, pro vultulat. MAR.

Vino fomes libidinis enutritur. Venis vino repletis, A luxuria in membris pullulat; pocula quippe instrumenta luxuriæ sunt. Igni enim adjecto fomite magis crescit incendium; adjecta igni materia, plus augetur flamma.

16. Oculi quoque prima tela libidinis; visio prima concupiscentia mulieris, mens enim per oculos capitur. Aspectus namque amoris jacula mittit, concupiscentiæ libidinem nutrit aspectus; mentem illicet, animam titillat, cor vulnerat. Subtrahere igitur visum, reprime oculos a petulantia, nec eos figas in specie carnis. Nullam attendas ad concupiscendum; nullam hoc animo inspicias, ut concupiscas; tolle occasionem peccandi, aufer materiam delinquendi.

17. Si vis esse a fornicatione tutus, esto corpore et visione discretus, corpore quippe sejunctus a peccati B intentione discedis. Circa serpentem autem non eris diu illæsus; ante ignem consistens, etsi ferreus sis, aliquando dissolveris; proximus periculo diu tutus non eris, per assiduitatem cito peccat homo.

18. Sæpe familiaritas implicuit multos. Sæpe occasio peccandi voluntatem facit. Sæpe, quos voluntas non potuit, assiduitas superavit. Otiositati deditum cito luxuria subripit. Vacantem luxuria cito præoccupat. Gravius libido urit quem otiosum invenerit. Cedit autem libido rebus, cedit operi, cedit industriae, et labori, libidinem quippe carnis sæpe labor evincit, corpus enim labore fatigatum minus delectatur flagitio.

19. Quapropter præcave otium, non diligas otium, non ducas in otio vitam, fatiga corpus laboribus, exerce operis cujuslibet studium, quære tibi opus C utile, quo animi infigatur intentio, cum opere 501 vaca lectioni, vaca in lege Dei, vaca in meditatione Scripturarum; habeto in divinis libris frequentiam, assiduitas legendi sit tibi, sit tibi frequens lectio, sit quotidiana legis meditatio. Lectio vitæ demit errorem, lectio a mundi subtrahit vanitatem, lectione sensus et intellectus augetur; lectio docet quid caveas, lectio ostendit quo tendas. Multis proficis, cum legis, si tamen facias quod legis. V Jam etsi cætera bona placent, si et alia grata sunt, si in voluntate sunt, si in voto sunt, si in bonis cunctis animus est intentus, si in bonis cunctis animus est paratus.

20. Esto humilis, esto in humilitate fundatus, esto omnium ultimus, et novissimus, humilitate minimum D te fac, nulli te præponas, nulli te superiorem depu-

16. Al., amor, pro amoris. MAR.

18. Fortasse voluptas, pro voluntas. Et subreipit, pro subripit. MAR.

19. Al., implicetur, pro infigatur. Et quid teneas, pro quo tendas. MAR.

Ibid. Jam etsi cætera bona placent. Hæc erant in omnibus Codicibus, præterquam in Septimaneensi, et Seguntino, quibus quoniam non fidebamus, cum multa in iis aliis etiam locis desiderarentur, obelo notasse contenti fuimus, tanquam non satis, neque cum superioribus, neque cum iis quæ sequuntur, coherentia. MAR.

Ibid. Alii ita distinguunt: Quod legis, si jam et cætera bona placent, etc. Atque ita hæc cum præce-

tes, æstima, omnes superiores esse tibi, omnium te minimum existima, inferiorem te omnibus deputa. Quamvis summus sis, humilitatem tene; si humilitatem teneris, habebis gloriam; quantum enim humilis fueris, tantum te sequetur gloriæ altitudo.

21. Cave autem jactantiam, cave ostentationis appetitum. Cave gloriæ inanis studium, non te arroges, non te jactes, non te insolenter extollas. Alas superbiæ non extendas, elationis pennas non erigas, nihil de te præsumas, nihil tibi boni tribuas, de justitiæ virtute nulla elatione superbias, de bonis factis non extollaris, de bono opere non glorieris; descende, ut ascendas; humiliare, ut exalteris, ne exaltatus humiliaris; qui enim attollitur humiliatur, qui exaltatur dejicitur, qui elevatur prosternitur, qui B inflatur alliditur; de excelso gravior casus est, de alto major ruina est, initium enim peccati superbia.

22. Superbia angelum deposuit, tumor regna dissolvit, elatio excelsos dejecit, arrogantia sublimes humiliavit, humilitas autem casum nescit, humilitas lapsum non novit, humilitas ruinam nunquam incurrit, nunquam lapsum passa est humilitas. Cognosce, 502 homo, quia Dens humilis venit, et quia se in forma servi humiliavit, factus obediens usque ad mortem (Philipp. II, 8); ambula sicut et ille ambulavit, sequere ejus exemplum, imitare vestigia ejus, existe vilis, existe abjectus, existe despectus, displice tibi, despectus esto apud te ipsum.

23. Qui enim sibi vilis est, ante Deum magnus est; qui sibi displicet, Deo placet; esto igitur parvus in C oculis tuis, ut sis magnus in oculis Dei. Tanto enim eris ante Deum pretiosior, quanto fueris in oculis tuis despectior. Porta quoque verecundiam in vultu de recordatione delicti, porta pudorem in facie de memoria commissi peccati. Peccati pudore oculos tuos attollere erubescere. Incede deposita facie, mæsto ore, abjecto vultu, percusso corde, lugubri veste, sacco involutus, operius cilicium corpus: fatiscentes artus cilicium et cinis involvat, squalentia et tabescentia membra saccus operiat, exustum corpus luctuosus habitus tegat.

24. Terra sit tibi incessanter cubile, stratus humus: pulvis es, in pulvere sede; cinis es, in cinere se se semper lugens, semper mærens, semper gemens, semper suspiria cordis emittens; sit compunctio in corde, sicut genitus crebri in pectore; frequenter oculis lacrymæ profundantur, ad lacry-

dentibus minus male coherent. AREV.

21. Al., de justitia et virtute, pro de justitiæ virtute. MAR.

22. Al., ambula in humilitate, sicut. MAR.

23. Al., semper, pro quoque. Et percusso, pro percusso. Et involuto, pro involutus. Et exhaustum, pro exustum. MAR.

Ibid. Incede deposita, etc. Al., incede deposita facie, abjecto vultu ambula, humiliato ore. Cilicium et cinis corpus tuum involvat, squalentia et tabescentia membra saccus operiat, etc. AREV.

24. Al., vive, pro sede. Et oculi lacrymis perfundantur. MAR.

mas esto paratus; dilige lacrymas, suaves sint tibi lacrymæ; delectet te semper planctus et luctus. Planctum ei compunctionem fac tibi semper: planctum et lacrymas nonquam deseras. Tantum sis promptus ad lamenta quantum fuisti pronus ad culpam; qualis fuit tibi ad peccandum intentio, talis sit ad pœnitendum devotio; ita revertere, sicut in profundum recesserās: secundum morbum imperiendā est medicina, juxta vulnus sunt adhibenda medicinæ remedia. Gravia peccata grādia lamenta desiderant.

25. Nulla te res de peccato securum faciat, nulla tibi securitatis deceptio blandiatur, nulla securitas deceptum a pœnitentiæ intentione suspendat. Incessanter in corde tuo spes et formido consistant. Pariter sint in te timor atque fiducia, pariter spes et metus; sic spera misericordiam, ut justitiam metuas; sic te spes indulgentiæ erigat, ut metus gehennæ semper affligat.

26. Timor enim semper emendat, timor expellit peccatum, timor reprimit vitium, timor cautum facit hominem atque sollicitum; ubi vero timor non est, ibi dissolutio vitæ est; ubi timor non est, ibi perditio mortis est; ubi timor non est, ibi scelerum abundantia est. In infirmitatibus tuis non contristeris, in languoribus gratias age Deo. Valere te animo magis opta quam corpore, valere magis mente quam carne, adversa corporis remedia animæ sunt. Ægritudo carnem vulnerat, mentem curat; languor enim vitia excoquit, languor vires libidinis frangit.

27. Si prosperitas arriserit, non extollaris; si adversitas acciderit, non deficiaris; si felicitas eluceat, non sis jactans; si calamitas contigerit, pusillanimitas non existas. Habeto temperamentum in prosperis, habeto patientiam in adversis. Probari te in dolore cognosce, ne frangaris. Probari te in prosperitate cognosce, ne exalteris: æqualis esto in omnibus. Mentem nec gaudio, nec mœnore commutes; omnia æquali jure sustine, nulla insolentia commuteris.

28. Nullus te casus imparatum inveniatur, nullus sit casus quem non meditatio tua præveniat. Propone tibi nihil esse quod non accidere possit, præmeditare contra omnia fortuita, futuras semper commentare miseras. In secundis meditare quo pacto adversa feras; ne aliquid adversum accidat, semper animo cogita. Sapientis est periculi prævidere jacturam. Omnia meditata leviora accidunt, expectata mala tolerabiliter feruntur. Cedit adversus casus consilio; præexpectata res non admiratur, cum acciderit. Advenientes impetus meditatio frangit. Præcogitatio

futuras molestias attenuat, prævisio malorum lenit adventum, inopinatum autem malum fortiter ferit.

29. Acerba sunt quæ cogitata non fuerunt; gravis existunt, in quibus improvisi incurrimus. Improvisi mala graviter feriunt, repentinum malum cito frangit, quod provisum non est vehementer 504 affligit. Subita maris tempestas terrorem exuscitat. Improvisu hostis male perturbat, inopinatus hostis facile opprimit. Omnia repentina graviora existunt. Quæ repente accidunt, graviora occurrunt. Et ad bona igitur, et ad mala præpara cor tuum, et bona et mala prout tibi evenerint porta, et adversa et prospera utcumque occurrerint tolera; quodcumque evenerit, mente libera sustine.

30. Si prævenierit iracundia, restringe illam; si præoccupaverit, mitiga eam. Tempera furorem, tempera indignationem, cohibe animi motum, refrena iracundiæ impetum. Si non potes iram vitare, vel tempera; si non potes furorem cavere, vel cohibe: promptior esto ad suscipiendam quam ad inferendam molestiam. Discere mala magis tolerare quam facere, discere mala ferre potius quam referre. Cave ne sis ultor injuriarum tuarum.

31. Esto patiens, esto mansuetus, esto mitis, esto modestus. Serva patientiam, serva modestiam, serva mansuetudinem. Stude patientiæ et mansuetudini, despice probra illatæ contumeliæ. Irrisionem despiciendo exsupera, dissimulando errores detrahentium calca, contumelias detrahentium patientia supera. Sagittas contumeliæ clypeo patientiæ frange. Præpara contra asperum verbum tolerantiam clypeum, contra linguæ gladium patientiæ scutum præbe.

32. Quamvis quisque irritet, quamvis incitet, quamvis exasperet, quamvis insultet, quamvis lacesat, quamvis convicietur, quamvis eriminetur, quamvis ad litem provocet, quamvis ad jurgium provocet, quamvis convicium dicat, quamvis injuriam faciat, quamvis afficiat contumeliis, tu sile, tu tace, tu dissimula, tu contemne, tu non loquaris, tu exerce silentium. Injuriatus non respondeas, convicium non retorqueas, contumeliam non repetas. Tene silentii patientiam, tacendo citius vinces.

33. Discere a Christo modestiam, discere tolerantiam, Christum attende, et non duleas injurias. Pro nobis namque passus, nobis 505 reliquit exemplum (I Pet. II, 21); palmis enim percussus, flagellis cæsus, sputis derisus, clavus confixus, spinis coronatus, cruci damnatus, semper conticuit. Magna est virtus, si non lædas, a quo læsus es; magna est fortitudo, si etiam læsus remittas; magna est gloria, si cui

25. Al., de justitia, pro justitiam. MAR.

27. Forte, ore, aut corde, pro jure. Et ad nullam insolentiam, pro nulla insolentia. MAR.

28. Al., tolerabilius, pro tolerabiliter. Et prospecta, vel perspecta pro præexpectata. MAR.

Ibid. Sapientis est periculi prævidere, etc. Al., sapientia est sæculi prævidere, etc. AREV.

29. In quibus incurrimus; fortasse, in quæ incurrimus. AREV.

30. Al., vetare, vel vincere, pro vitare. MAR.

31. Al., opprobria, pro probra. Pro errores, forte irrisiones. MAR.

Ibid. Irrisionem despiciendo. Al., irrisionum probra despiciendo. AREV.

32. Al., rependas, pro repetas. Et vincis, pro vinces. MAR.

33. Al., tibi convicietur, pro conviciaris. MAR.

Ibid. Alii, discere a Christo misericordiam, et modestiam, discere patientiam, et tolerantiam. Græhli Editio. non doles injurias. AREV.

potuisti nocere parcas. Quando enim conviciaris, propter peccata tua contigit tibi; quando injuriaris, mala tua id faciunt. Quidquid tibi contigit adversum, pro tuo peccato existima evenire; consideratione ergo justitiæ dolorem tempera.

34. Levius portabis, si pro quibus infertur intenderis; cum ergo derogatur tibi, tu ora; cum maledicitur tibi, tu benedic maledicenti, benedictionem oppone, irascentem patientia delinire, blandimento iracundiam furentis dissolve. Vince nequitiam lenitate, vince bonitate malitiam, inimicos pacis omni modestia placa, mala aliorum tuo bono supera, tranquilla mente illatas contumelias porta; aperi tranquillo corde dolorem; injuriæ vulnus, quauvis grave sit, apertum evaporat, valde autem comedit animum vulnus inclusum, quanto enim magis id tegis, tanto maximo auges; aperi ergo hoc gravato animo, et non te excrucia.

35. Si contristaveris in aliquo fratrem tuum, satisfac illi. Si peccaveris in eum, age pœnitentiam coram illo, si offenderis quemquam, repropitiare eum prece. Perge velociter ad reconciliationem offensionis tuæ, cito veniam postula; non dormias, nisi revertaris ad pacem; non requiescas, nisi reconciliatus fueris fratri. Revoca eum celerrimo dilectionis affectu. Revoca eum humilitate ad gratiam; humili te illi affectu prosterne, supplici animo veniam deprecare. Petenti quoque tibi veniam libenter indulge; poscenti indulgentiam placenter dimitte, revertentem statim amplectere. Redeuntem confestim benigna suscipe charitate.

36. Dimitte, ut dimittatur tibi. Ignosce, ut ignoscatur tibi, peccanti **506** in te non retribuas secundum culpam, sciens quia et in te venturum est judicium. Non enim habebis indulgentiam, nisi dederis; et si ille non supplicet, si sibi dimitti non postulet, si deprecandi humilitatem non subeat, si peccatum suum mala conscientia non agnoscit, tu relaxa ex corde, tu dimitte ex animo, tu gratis indulge, tu veniam propria tua voluntate concede. Dolorem in corde non reserves, dolorem in animo non retentes, aufer a corde fraternam offensionem, alienæ nequitie non reserves dolorem. Odium enim hominem a regno Dei separat, a cœlo subtrahit, a paradiso ejicit, odium nec passione adimitur, nec martyrio expiatur, nec fuso sanguine deletur.

37. Quid zeli referam ignem? invidia cuncta virtutum germina concremat, invidia cuncta bona ardore pestifero devorat. Hæc primum sibi nocet, primum

34. Al., *lenius*, pro *levius*. Et *grato*, pro *gravato*. MAR.

Ibid. Et non te excrucia. Sic reposui pro non te excrucias, quod erat in Editione Grialii. Alii, non te excrucias, pro non te excrucies. Pro delinire initio hujus numeri legi posset delini, vel delinire stude, ut in libro de Norma vitæ. AREV.

35. Al., *devotionis* pro *dilectionis*. MAR.

Ibid. In nota Grialiana Editionis erat repropitia pro reconciliationem; sed legendum opinor repropitiare pro repropitiare, aut repropitiationem pro reconciliationem. AREV.

A se mordet, primum suum auctorem rodit. Invidia est animi tinea, sensum comedit, pectus urit, mentem afficit, cor hominis, quasi quædam pestis, depascit. Occurrat igitur contra zelum bonitas, adversus invidiam charitas præparetur; de bono alterius non doleas, de alterius profectibus non tabescas, nullius prosperitate lacereris, nullius felicitate crucieris, nullius invidentiæ facibus agiteris.

38. Pacem ama, pacem dilige, pacem cum omnibus retine, omnes in mansuetudine et charitate amplectere; proba te amplius amare quam ipse auaris; non sis in pace infidus, non sis levis in amicitia. Retine semper vinculum constantiæ, odientes ad pacem invita, discordantes ad concordiam revoca, dissidentium corda pace concilia, habeto placabilitatem mentis, habeto animi benignitatem, promptus esto in affectu, affabilis in sermone, grato animo affare omnes; nullus existat sermo jurgiorum, qui concordiam dividat.

39. Fuge rixas, vita lites, cave contentiones, tolle occasionem litis. Litem sperne, vive semper in pace, in nulla causa contendas, in nulla actione decertare studeas. Contentio contradictionem exigit, contentio lites parit, contentio rixas gignit, contentio faces odiorum accendit. Pacem cordis contentio extinguit, concordiam **507** contentio rumpit. Si ceciderit inimicus tuus, noli gratulari, in ruina adversarii noli extolli; non læteris super inimici interitum, ne superveniant in te similia, ne forte convertat Deus ab eo in te iram suam.

C 40. Qui enim gaudet de inimici casu, cito incidet in illum: sit magis erga humiliatum humanus affectus, sit erga dejectum compassionis intuitus, delectet te dolere super eum qui afflictus est; condole in alienis calamitatibus, satiare fletibus in alienis mœroribus; non sis durus, non sis ferreus, non sint tibi dura præcordia. Sic alienam miseriam tanquam tuam luge; in tribulatione alterius et tu esto tristis. Cum plangentibus plange, cum flentibus fle, cum lugentibus mentis affectu conjungere.

41. In omnibus actibus tuis, in omni opere tuo, in omni conversatione tua, imitare bonos, æmulare sanctos, habeto ante oculos exempla sanctorum, exempla justorum imitando considera, exempla sanctorum propone tibi, sint tibi patrum exempla disciplinæ incitamenta. Intende ad bene operandum virtutes sanctorum, intende ad bene vivendum documenta justorum; nullum vitæ tuæ scandalizet infamia, nullum opinio contristet adversa; disce bono

36. Al., *detergitur*, pro *deletur*. MAR.

Ibid. In nota Editionis Grialii erat *serve*, non indicato verbo pro quo hæc est varia lectio. In Mss. bis occurrit *serve*, pro *reserves*, quod, ut puto, Mariana voluit. AREV.

37. Al., *invidia sicut animi tinea*. Et *depascit* pro *depascit*. MAR.

Ibid. Alii, *nullius invidiæ facibus*. AREV.

40. Al., *mentis effectum conjunge, et luge*. MAR.

41. Al., *flagrare*, pro *fragrare*. Et *opprobriis*, pro *opinionibus*. MAR.

fragrare præconio, habeto testimonium bonum, custodi bonam famam tuam, nullis fetoribus obscuratur, nullis laceretur opinionibus. Laceratio enim opinionis boni jacturam facit

42. Cave autem gloriam popularem, vita admirationem vulgi, desine jactare te in adulantium oculis, non sis circumflatus vento favoris. Contemne favoris, contemne laudem popularis favoris; esse magis bonus quam videri stude; non exquiras si quis te extollat, aut si quis contemnat; nec favor te seducat, nec vituperatio frangat; qui laudem non appetit, nec contumeliam sentit; si contemnes laudem, facile et vituperationem rejicies. Non ideo te bonum existimes, si bonus prædiceris; in lingua aliena conscientiam tuam interroga; discerne te tuo, non alieno judicio; neque ex alieno sermone, sed ex tua te mente metire; nemo magis scire poterit quis sis, sicut tu, qui conscius es tui; quid enim prodest, **508** dum malus es, si bonus prædiceris? aut quid boni laus pertinet ad te, si aliud es, et aliud esse lingaris?

43. Quapropter vita simulationem, vita fictionem, obscuriori veste non simules sanctitatem; qualis haberi vis, talis esto, professionem tuam et habitu et incessu demonstra, sit in ingressu tuo simplicitas, in motu puritas, in gestu gravitas, in incessu honestas, nihil dedecoris, nihil lasciviæ, nihil petulantiae, nihil insolentiae, nihil levitatis in incessu tuo appareat; animus enim in corporis habitu apparet, gestus corporis signum est mentis, corporis gestu animus proditur, corporis gestu animi habitus panditur, incessus ergo tuus imaginem levitatis non habeat, incessus tuus alterius oculos non offendant; non præbeas de te aliis spectaculum, non des aliis de te obtrectandi locum, nec te adjungas levibus personis, nec te aduiseccas vanis: vita malos, cave iniquos, fuge improbos, pelle ignavos a te; fuge turbas hominum, maxime eius ætatis qui ad vitia proni sunt.

44. Bonis te adjunge, bonorum consortium appete, bonorum societatem quære. Sanctis individue adhaere. Si fueris socius conversationis, eris et virtutis; qui cum sapientibus graditur, sapiens erit, qui cum stultis, stultus erit, similes enim similibus conjungi solent. Periculosum est cum malis vitam ducere, perniciosum est cum his qui prævæ voluntatis sunt sociari. Infamiam tibi nutris, si indigniste sociaveris. Melius est habere malorum odium, quam consortium; sicut multa bona habet communis vita sanctorum, sic plurima mala affert societas malorum; qui enim tetigerit immundum, coinquinabitur ab eo; claude etiam aures tuas, ne audias malum.

45. Respue sermones impudicos, fuge inhonesta verba, nulla aures tuas sermonum impudicitia sub-

repat, vanus sermo cito polluit mentem, et facile agitur quod libenter auditur. Nihil ex ore tuo, quod impedire possit, procedat; nihil quod non expedit sonus vocis erumpat; hoc procedat ex labijs, quod aures non polluat audientis. Cavenda est verborum obscenitas, fugienda est turpitudine sermonis, sermo vanus vanæ conscientiae est index, mores hominis lingua pandit; et qualis sermo ostenditur, talis animus **509** comprobatur; ex abundantia enim cordis os loquitur (*Math. xii, 34*).

46. Ab otioso sermone compesce linguam, ab otioso verbo reprime linguam. Cave a fabulis ineptissimis, aniles fabulas non loquaris. Turpia et inania verba non garras, retice verbum quod non ædificat audientes, sermo otiosus non erit absque judicio.

B Unusquisque rationem redditurus est sermonum suorum (*Math. xii, 36*); ante uniuscujusque faciem sua verba stabunt. Qui otiosa verba non reprimit, ad noxia cito transit; qui minima spernit, in maximis facile proruit; minor namque culpa majorem generat; paulatim crescunt vitia, et dum parva non vitamus, in magnis prolabimur; minima igitur vita, et ad majora non pervenies; parva sperne, et in deterius non incidēs.

47. Ea quæ loqueris gravitate atque doctrina digna existant; sit sermo tuus irreprehensibilis, sit expectationi audientium utilis: stude dicere, non quod libet, sed quod oportet. Discerne quid loquaris, quid taceas, et in loquendo, et in tacendo peritus esto. Multum ante delibera, quid dicas, ne revocare non possis. Fuge casus linguæ, lingua tua non te perdat.

48. Tolle insidiantem occasionem, non pateat inimici jaculis os tuum, non loquaris quod excipiat adversarius. Amicum semper habeto silentium, pone custodiam ori tuo, labijs tuis signaculum præbe, oppone linguæ tuæ claustra silentii, circumclude linguam munitione custodiæ. Intende opportunitatem loquendi, tempus proferendi sermones inquire, scito quo tempore loquaris, considera quando dicas, tempore congruo loquere, tempore congruo tace.

49. Tace usquequo interrogaris; non loquaris, nisi interrogatus; non dicas, priusquam audias, interrogatio os tuum aperiat, sint verba tua pauca. Tolle verbositatem sermonis superflui, loquendi modum non excedas, ne immoderatione linguæ incurras periculum, multiloquia non effugiunt culpam, multiloquium non declinat peccatum, fluxius exundans cito colligit lutum, ultra modum flatus maris periculum parit, imbrium nimietas periculum suscitatur, linguosus homo imperitus est; sapiens paucis utitur verbis; brevem sermonem scientia facit; loqui multum stultitia est, vox enim insipientis in multiplicatione sermonis. Sit igitur in verbo men-

42. Forte *circumlatus* pro *circumflatus*. Al., *ad rem*, pro *ad te*. MAR.

Ibid. Multa hinc petita sunt ad libellum de norma vitæ Isidori nomine consarcinandam, qui cum hoc eopre conferri potest. AREV.

45. Al., *sperne ignotos*, pro *pelle ignavos*. MAR.

45. Al., *subripit* pro *subrepat*. MAR.

46. Al., *increscunt*, pro *crescunt*. Pro *sperne*, *fortassis non sperne*. MAR.

47. Al., *non possis quod decis*. Fuge. MAR.

sura, **510** sit in sermone statera, semper verba tua moderare, modum loquendi non transeas.

50. Abscinde etiam a lingua vitium detrahendi. Alienam vitam non laceres, de malo alieno os tuum non coinquines. Non detrahas peccanti, sed condole; quod in alio detrahis, in te potius pertinet. Detractio grave vitium est, detractio grave peccatum est, detractio grave crimen est, detractio gravis damnatio est. Hoc omnes reprehendunt, hoc omnes vituperant, hoc scelerius nihil est, hoc summæ turpitudinis est.

51. Canum mos est latrare, canum linguas exercere, canum dente pestifero mordere, soli canes obtretractare noverunt; quando aliis detrahis, te discute; quando alium mordes, tua peccata redargue; si vis detrahere, ad tua te peccata retorque; non alterius delicta, sed propria cerne; vitia tua attende, non alterius. Nunquam detrahas, si te bene perspexeris; de tua igitur correctione esto sollicitus; de tua salute et emendatione esto attentus, detrahentes non audias. Susurrantibus auditum non præbeas.

52. Pari reatu detrahentes et audientes tenentur, utrisque simile discrimen impenditur. Qui detrahentem audit et is qui detrahit æqualiter judicantur; quod ad te non pertinet noli querere, quid inter se loquantur homines cognoscere nunquam desideres. Noli querere quid quisque dicat vel faciat; devota curiositatem, omite curas alienæ vitæ, omite curam quæ ad causam tuam non pertinet. Nulla curiositas detestandæ curiositatis subripiat, nec, oblitus tuorum æorum, alienos perquiras; tanta cura corrige vitia tua, quanto studio perspicis aliena.

53. Omne quoque genus mendacii summopere fuge; nec casu, nec studio loquaris falsum; nec ut præstes mentiri studeas; nec qualibet fallacia vitam alicujus defendas. Cave mendacium in omnibus, mendacio enim fides tollitur, error inducitur, veritas aboletur; **511** nullum justum mendacium, omne mendacium peccatum est. Omne quod a veritate discordat iniquitas est.

54. Leges sæculi falsarios damnant, mendaces puniunt, fallaces perimunt. Si mendacia apud homi-

50. Abscinde. AL., *abscede*. AREV.

51. AL., *lacerare*, pro *latrare*. Et *oblatrare* pro *obtretractare*. MAR.

Ibid. Quando aliis. Ita reposui ex ms. Cod. Florent. in 8°. Grialius, quando alio; nonnulli Mss. quando alium; Biganus, quando alii. AREV.

53. Omne quoque genus mendacii summopere fuge. Ex hoc loco Gratianus, 22, q. 2, desumpsit caput illud cui initium est *Omne genus mendacii*, unde totum locum castigavimus, nam Codices magnopere variabant: quidam, pro *ut præstet*, legebat *non præstes*, alius *nec per te stes*; et pro *vitam alii vitam*, vel *vitium*, quidam *vitium tantum* habebant. MAR.

Ibid. Codex Regiovat. 254: *Nec ut prosis, mentiri studeas. Sed præstes retinendum, quod idem est ac prosis*. AREV.

54. AL., *reges*, pro *leges*. Et *constringitur*, pro *conscriptur*. Et *operum* post *verborum*. Et *reddet*, pro *præstabit*. MAR.

55. AL., *a mendacio*, pro *mendacium*. MAR.

nes rege damnantur, si fallacia humano iudicio plectitur, si falsitas capitali pœna conscribitur, quanto magis ante Deum testem verborum? ante quem et de otioso verbo rationem unusquisque præstabit, ante quem, et pro otioso sermone pœnas quisque luet, *os enim quod mentitur occidit animam*; et: *Perdes eos qui loquuntur mendacium* (Ps. v, 7); et: *testis falsus non erit impunitus* (Proverb. xix, 5, 9).

55. Refuge ergo fallaciam, declina mendacium; cave falsum, pure loquere, nunquam mentiaris, esto verax, neminem mentiendo fallas, neminem mentiendo in errorem inducas, nullum circumscribas verbis, nullum fallendo decipias, nullum argumentis verborum mentiendo seducas. Non aliud dicas, et aliud facias; non aliud loquaris, et aliud in animo teneas; præbe affectum sine simulatione, sine furo exhibe bonitatem.

56. Prohibe etiam tibi juramentum, tolle jurandi usum; iusjurandum interdicit tibi; periculosum est enim jurare, assiduitas jurandi perjurii consuetudinem facit. Jurandi usus ad perjurium ducit; sit in ore tuo, est; sit in ore tuo, non est (Math. v, 37); veritas juramento non indiget; fidelis sermo sacramenti retinet locum, firma etiam sit sacramenti tui fides.

57. Fac bonum quod spondisti. Non sis in verbis facilis, et in opere difficilis. Coram Deo aliquid facile non promittas; sine consideratione virium nihil voveas; quod non potes facere, non pollicearis. Multum Deo reus eris, si non reddideris quod voveris; displicent Deo qui vota sua non explent.

58. Inter infideles computantur, qui quod voverunt, non impleverunt; melius est enim non promittere quam fidem promissi **512** non exsolvere; melius est enim non vovere quam post votum promissa non reddere (Eccl. v, 4). In malis promissis rescinde fidem, in turpi voto muta decretum; quod incaute vovisti non facias, impia est promissio quæ scelere adimpletur.

59. Ante Deum nihil est occultum, verbum iniquum nec in corde tuo dicas; verbum inale nec silentio abscondi putes. Omne verbum absconditum non celabitur; panditur enim in manifesto, quod in

56. AL., *sit in ore tuo est, est, non, non*. MAR.

57. AL., *vero*, pro *virium*. MAR.

Ibid. Nihil voveas. AL., *nihil præsumas*. AL., *nihil voveas, nihil præsumas*. AREV.

58. In malis promissis rescinde fidem. Hunc locum eo modo quo nos correximus legunt Gratian., 22, q. 4, c. In malis, et Magister Sent., lib. iii, d. 39, c. 8, nisi quod pro *non facias*, ut habebant Codices omnes, ipsi legunt *ne facias*. Idem locus citatur ex hoc libro Synonymorum in concil. Tolet. viii, cap. 2, et quidem in Excusis totidem verbis quot nos posuimus. In duobus Goth. quos ante dc annos descriptos esse constat, ubi nos legimus *in turpi voto muta decretum*, legitur *in turpe votum*, quam lectionem Meioradæ Codex, et Laurent. alter sequebantur, et fortassis ea est germana Isidori lectio, tametsi mutare nos ausi non sumus. MAR.

59. AL., *absconsum*, pro *absconditum*. Et *deprimatur*, vel *depromitur* pro *deponitur*. MAR.

oculto deponitur; quod intus agis, vel dieis, palam positum puta. Lapidés enim quibus consciis loquimur non celabunt, et ipsi parietes quod audierint non tacebunt. Si homines tacent, jumenta loquentur. Ita ergo peccata declina, quasi celare non possis. Ibi pecca, ubi Deum esse nescis: nihil celatur ante Deum, videt oeculta qui fecit abscondita.

60. Divinis enim judiciis eris reus, quamvis sis oculis humanis absconditus. Deus ubique præsens est, spiritus ejus totum implet: majestas ejus omnia penetrat elementa, cuncta suæ potentiae attingit præsentia, extra eum locus nullus est. Cognitioni ejus nihil occultum est, omnia secreta vis virtutis ejus irrumpit, nulla oeculta sibi latere patitur, nullis obicibus, ut penetret impeditur. Ipse cogitationes novit, ipse cor inspicit; quod intus agitur aut latet ipse videt, quod intus disponitur ipse comprehendit, etiam quod homo in se ignorat ille novit.

61. Nemo potest etiam semetipsum effugere, et si te non damnat publica fama, condemnat propria conscientia: nulla poena gravior conscientia; vis autem nunquam esse tristis? bene vive: secunda mens tristitiam leviter sustinet, bona vita gaudium semper habet, **513** conscientia autem rei semper in poena est. Reus animus nunquam securus est, mens enim mala conscientiae propriis agitatur stimulis. Si enim in bono permanseris, tristitia elongabitur a te; si in justitia perseveraveris, tristitia non occurret tibi; nec blaga, nec mors te terreat, si bene et pie vixeris.

62. Consilium autem et opus tuum semper ad Dominum converte. In omni opere tuo Dei auxilium posce. Omnia divinae gratiae, divino dono ascribe; nihil meritum tuis attribuas, in virtute tua nihil præsumas, in audacia nihil ponas; vis autem virtutes tuas augeri? proderé noli; oeculta virtutes pro elatione, absconde bona facta pro arrogantia, luce videri quod esse meruisti; quod manifestando potes amittere, tacendo custodi; vitia vero cordis tui revela; pravas cogitationes illico manifesta; peccatum enim proditum cito curatur, crimen autem tacendo ampliat, silentio culpa crescit: si patet vitium, sit ex magno pusillum; si latet, sit ex minimo magnum; si tegitur, magis creditur esse malum; malum autem cavere potius quam emendare oportet; melius est ut vites vitium quam ut emendes, ne forte cum incurreris, revocare non possis.

63. Usus enim difficile vincitur. Consuetudinis vincula vix solvuntur, inoluta diu tardius corriguntur. Ancipitem diu delibera sententiam, ante factum cogita diu, ante opus præmeditare diu: matura consilium,

60. Al., divini enim iudicii, pro divinis judiciis. MAR.

Ibid. Al., forte autem. Al., proponas. MAR.

Ibid. Thomas Gatackerus, lib. 1 Advers. Misc., cap. 7, ex Isidori Soliloquiis laudat hunc senarium: Vis letus esse jugiter? vivas bene. In indice citat etiam ex Soliloquiis; Vis nunquam tristis esse? fac, vivas bene. Vide pag. 86, et 212. AREV.

62. Revocare non possis. Al., revocari consuetudine

ut perficere possis; quod vis agere diu exquire, diu proba, et sic age: cum diu cogitaveris, tunc fac quod probaveris; nihil ex præcipiti magnum, consilii mora melior est. In rebus autem certis bene agendi tarditas removeatur a te, tolle moras, in crastinum nihil differas: in bonis dilatio nocet, in his quod expedit differre impedit; absit in bonis remissa segnitias, absit negligentia torpens. Inertis vitium pigritiae procul sit, vitia cito captant inertes. Per torporem enim vires et ingenium defluunt. Negligentia et torpor dissolvunt animum, desidia natura corrumpitur, desidia frigescit ingenium.

64. Torpor enim exsuperat sensum, hebetudo scientiae lumen extinguit; solertia autem sensum meliorem reddit, pejorem facit **514** negligentia, sensum desidia obtundit, segnitiam industria acuit, excellentior sit natura doctrina, ardentius sit ingenium subjuncto studio. Tardiora enim ingenia studiis acuuntur, torporem naturae industria excitat. Sensus tarditatem assiduitas acuit. Exercitatione proficit sensus, experientia plus scitur. Saepè natura moribus immutatur, saepè natura consuetudine superatur, assiduitas enim mores facit. Jugis usus in naturam vertitur. Omnia usui cedunt, cum omnia parent, res ita se agit, ut uteris. Quod cum difficultate cœperis, per usum eum voluptate perficies.

65. Nihil sapientia melius, nihil prudentia dulcius, nihil scientia suavius, nihil stultitia pejus, nihil insipientia deterius, nihil ignorantia turpius; ignorantia mater errorum est, ignorantia vitiorum nutritrix. Peccatum magis per ignorantiam prævalet; ignorantia enim quid sit dignum culpa non sentit, ignorantia nec quando delinquit agnoscit. Per imperitiam namque multi peccant, insipiens assidue peccat. indoctus enim facile decipitur. Stultus in vitia cito dilabitur. Prudens autem cito deprehendit insidias, prudens celerius errores agnoscit; noxia non vitamus, nisi pro sapientiam.

66. Scientia enim a malis abstinere, sapiens omnia prudenter examinat. Inter bonum et malum sapiens intelligendo dijudicat. Summum bonum est scire quid caveas, summa miseria nescire quo tendas. Dilige ergo sapientiam, et manifestabitur tibi, accede ad illam, et appropinquabit ad te, assiduus esto illi, et instruet te.

67. Discere quod nescis ne doctor inutilis inveniaris; antea esto auditor, postea doctor: per disciplinam nomen magistri accipe; bonum quod audieris dic, bonum quod didiceris doce; discendi et docendi non contempnas studium. Scientiam quam auris concipis

mala non possis. AREV.

Al. obscuratur, pro corrumpitur. MAR.

64. Al., exasperat, pro exsuperat. Et suscitatur, pro scitur. Et res ipsa se agit, ut usus ea eris. Et voluntate, pro voluptate. MAR.

65. Al., ignavia, pro ignorantia. MAR.

66. Al., quid teneas, pro quo tendas. MAR.

Ibid. Nescire quo tendas. Al., nescire et penitus ignorare quid teneas, vel quo tendas. AREV.

ore effunde. Sapientiam cum cæteris impertiris, tibi magis hanc auges; doctrina quanto amplius data fuerit, tanto magis abundat. Sapientia dando largior fit, retinendo minoratur; largiendo redundantior est scientia, et dum plus confertur, plus abundat.

68. Verbum tamen præcedant opera, quæ ore promissis, opere **515** adimple; quæ verbis doces, exemplis ostende; esto non solum magister, sed et imitator virtutis. Si doces, et facis, tunc gloriosus habebis. Non enim salis est laudare quod dicis, nisi dictis facta conjunxeris. In doctrina ipsa ab humana laude te tempera. Sic instrue alios, ut te custodias. Sic doce, ut humilitatis gratiam non amittas. Cave ne, dum alios docendo erigis, ipse laudis appetitu demergaris. Cum autem doces, noli verborum obscuritate uti, ita dic, ut intelligaris, nec simplicibus loquendo displiceas, nec prudentes offendas.

69. Juxta sensum audientis erit sermo doctoris, secundum morès est impertienda doctrina. Juxta vulnus adhibenda remedia; variæ voluntates variam disciplinam desiderant, unusquisque secundum professionem suam docendus est. Inspicienda est varietas personarum; unumquemque quomodo erudias tracta; communia omnibus, secreta perfectioribus loquere; aperta cunctis, operta paucis denuntia; quædam enim plurimis, quædam paucis sunt disserenda.

70. In omni tempore paratus esto ad instructionem; nullum tempus sit vacuum, quo non ædifices; nulla hora prætereat, qua doctrinæ studium non conferas, verba bona aperte et constanter prædica, nec erubescas loqui quod nosti defendere; quod deesse tibi scientiæ sentis, quare ab aliis, collatione enim oblecta clarescunt, conferendo difficilia aperiantur.

71. Nulla autem sit tibi curiositas sciendi latentia. Cave indagare quæ sunt a sensibus humanis remota. Prætermitte, quasi secretum, quod Scripturæ auctoritate non didicisti. Nihil ultra quam scriptum est quæras, nihil amplius perquiras quam divinæ litteræ prædicant. Scire non cupias quod scire non licet: curiositas periculosa præsumptio est, curiositas damnoosa perita est; in hæresim provocat, in fabulas sacrilegas mentem præcipitem, in causis obscuris reddit audaces, in rebus ignaris facit præcipitem.

516 72. In dispositione autem tolle certamen, tolle pertinacem vincendi defensionem, cede cito veritati, non contradicas justitiæ, non contendas evacuare quod rectum est. Jure, non fraude, contende, non te peritorem aliis iudices, nec te ad disputa-

68. Al., *verba tua, pro verbum tuum. Et promittis, pro promissis. Et nec simplices loquendo despicias.* MAR. *Ibid. Laudare quod dicis. Malim laudari quod dicis.* In Mss. e, et i passim confunduntur. Postea quidam Mss. *Cum autem doces cum erudieris, cum instruis, cum admones, noli verborum, etc.* AREV.

71. *In rebus ignaris facit præcipitem. Ignarum dixit pro ignoto, qua forma loquendi non parum sæpe Isidorus uti solet. Quo circa hanc lectionem, quæ plurimum Codicum erat, Navarrii lectioni prætulimus legentis: In rebus inanis facit præcipitem. Tacitus sæpe gnarum et ignarum pro noto et ignoto ponit.* MAR.

ationes contrarias præpares, nec ut vincas contra veritatem coheris. In omni disputatione tene rationem, disputare stude, non superare; plus dilige audire quam dicere, plus auscultare quam loqui.

73. In principio audi, loquere novissimus; finis plus habet honoris; in omni re finis intenditur, extrema quærentur. Melior est finis quam principium, melior novissimus sermo quam primus: venerare omnes scientia meliores ac vita, venerare unumquemque pro suo merito sanctitatis. Potiori gradui competentem reverentiam tribue. Juxta dignitatem redde unicuique honorem.

74. Superiori æqualem te non exhibeas. Senioribus præsta obedientiam, famulare imperiis eorum, eorum auctoritati cede, obsequere voluntati. Defer obsequia justa majoribus, obedi cunctis in bonis præceptis. Ita autem obtempera homini, ut voluntatem Dei non offendas.

75. Malum facere jussus, non acquiescas; malum facere jussus, non consentias. Noli in malum potestati cuidam consentire, etiam si pœna compellat, si supplicia immineant, si tormenta occurrant; melius est mortem pati quam pernicioosa jussa complere, melius est ab homine jugulari quam damnari æterno judicio; non solum factores, sed etiam conscii peccati tenentur obnoxii, nec enim est immunis à seelere, qui ut fieret obediit. Similis est qui obtemperat in malo ei qui agit malum, facientem et obsequentem par pœnâ constringit.

76. A subditis venerari magis quam timefi stude, subjecti plus te revereantur quam metuant, plus tibi officio dilectionis quam conditionis necessitate adhaereant; talem te redde subditis, ut magis ameris quam timearis. Ex reverentia enim amor procedit, **517** odium timor affert; fidem metus tollit, affectus restituit; timor non servat diuturnam fidem. Ubi timor est, audacia sequitur; ubi metus est, desperatio occurrit.

77. Quapropter tempera dominil austeritatem, summa bonitate subditos rege, non sis terribilis in subjectis. Sic eis dominare, ut tibi delectentur servire; et in disciplina, et in modestia modum serva; nec nimium nec parum indulgeas, nec modicum nec satis ignoscas. Tene modum in omni opere, in omni re tene temperamentum, nihil intemperantius agas, nec minus nec nimium aliquid, nec ultra quam oportet, nec infra; etiam in bonis immoderatum esse non decet.

75. *Sed etiam conscii peccati tenentur obnoxii. Hanc lectionem ex Septimancensi tantum desumpsimus, nam in aliis legebatur, Sed etiam conscios peccati teneri vel tenere obnoxios, quomodo si legas, oratio deficiens redditur, et supplenda vox puta, aut quid simile.* MAR.

Ibid. Par pœna, etc. Vide Dracontium, lib. 1, vers. 541: Sed par sententia damnat, Quos par culpa tenet, cum nota. AREV.

76. *De prælatis hæc fere eadem exstant Jib. III. Sentent., cap. 48 et seqq.* AREV.

77. Al., *in omni opere tuo, in.* MAR.

78. Omnia mediocria utilia, omnia in suo modo perfecta; quæ cum temperantia fiunt, salubria sunt. Bona autem immoderato usu noxia efficiuntur. Nimieta enim omnis in vitio deputatur; omne autem quod cum moderatione fit salubriter fit, quæ cum temperantia fiunt salubria sunt. Tempera cuncta prudenter, ne de bono fiat malum, perspice quoque quid tibi aptum sit tempori, quid tibi, quando, qualiter, quandiu facere debeas.

79. Causas rerum et temporum regulas inspice, singulorum operum discretionem agnosce; diligenter distingue omnia quæ agis; qualiter bonum incipias, qualiter peragas, scito. In omni actione tene discretionem, in nulla re indiscretus appareas. Servi unicuique virtuti congrue in tempore suo; cum bene distinxeris opus tuum, optime et justus eris. Quidquid boni cum discretionem feceris, virtus est; quidquid sine discretionem gesseris, vitium est.

80. Virtus enim indiscreta pro vitio deputatur, virtus sine discretionem vitii obtinet locum; multa sunt consuetudine vitiata, multa pravo usu præsumpta, multa contra pudicos mores illicite usurpata; adime consuetudinem, serva legem; usus auctoritati cedat, pravum usum lex et ratio vineat.

81. Quod tibi fieri vis, fac alteri; quod vis ut faciat alius tibi, hoc et tu facito illi: talis esto aliis quales esse optas circa te alios. Testimonio tuo nulli noceas, ad nullius periculum vocem testificationis adhibeas. Sermo tuus nec animæ cuiusquam, nec rebus noceat. Quod non vis pati, non facias; quod non vis fieri tibi, alteri nunquam facias; non inferas alii mala, ne patiaris similia. In te serva modestiam, in aliis serva justitiam, tene juris æquitatem, sequere veritatem iudiciorum.

82. Nullum contra veritatem defendas; dum iudicas, nullius personæ affectu deflectaris a vero. Pauper an dives sit, causam perspice, non personam. In omnibus veritatem custodi, nulla ambitione vel pretio movearis. Sperne etiam munus, ne per id justitia corrumpatur; munera semper veritatem prævaricant. Cito enim violatur auro justitia, cito corrumpitur munere; de justo iudicio temporalia lucra non appetas, pro justitia nullum sæculi præmium quæras. Justitiam pro sola æterna remuneratione distribue.

83. Qui enim præsentia dona affectat, futuram gloriam non sperat; qui bona hic recipit, ulterius quod expectet præmium non habet. Dum enim ju-

78. Al., respice; al., prospice, pro perspice. MAR.

80. Usus auctoritati cedat. Gratianus, dist. 11, cap. 1, hunc locum in suum decretum transtulit, atque, ejus auctoritate pernoti, alteram lectionem rejecimus, quæ plurimum Codicum erat, in quibus pro illis verbis, usus auctoritati cedat, legebatur cedat consuetudo auctoritati. Tametsi suspicabamur utrumque legendum esse hoc ordine, cedat consuetudo auctoritati, usus auctoritati cedat; cum hæc sit vis Synonymorum, ut eadem sententia pluribus verbis repetatur. Quod vero statim ubi legitur, Ratio vineat, Hispalensis, mediatio vincat, Guadalupeus, et Laurentianus alter moderatio vincat ponunt, tanquam vitiosas lectiones

A dicas, pro futura mercede iudica; ne quæras rependi tibi quod tibi in futuro debetur. Excute manus tuas ab omni munere, si in excelsis vis habitare. In iudicio autem sine misericordia nunquam sedeas. Custodi discretionem justitiæ; noli esse justus plusquam justum est (Eccl. vii, 17). Omne enim quod nimium est, vitium est. Impia justitia est humanæ fragilitati non ignoscere. Non igitur ames damnare, sed emendare potius, et corrigere.

84. Tene ergo rigorem in discussione justitiæ, in definitione sententiæ misericordiam; iudicii examen sequatur pietas, districtiois censuram temperet indulgentia. Ita clemens esto in alienis delictis, sicut in tuis, nec quemquam districtius quam te iudices; nec aliter te, aliter alios penses. Sic alios iudica, ut ipse iudicari cupis. Dum enim indulges alieno peccato, tibi misereris. Quo iure in alium statueris, eo iure teneberis. Qua lege et pænæ conditione quempiam iudicaveris, eadem et ipse iudicandus eris. Lex tua te constringit.

85. Iudicium quod aliis imponis, ipse portabis; in quo enim iudicas, ipse damnandus es, et qua mensura mensus fueris, remetiatur tibi (Matth. vii, 2). Omnia autem primum inquire, et cum justitia definiens. Nullum condemnes ante iudicium, nullum iudices suspicionis arbitrio, ante proba, et sic iudica; non enim qui accusatur, sed qui convincitur, reus est. Periculosum est de suspicionem quempiam iudicare.

86. In ambiguis Dei iudicio serva sententiam, quod hosti tuo, quod nescis divino committe iudicio; non potest condemnari humano examine quem Deus suo iudicio reservavit. Incerta non iudicemus, quousque veniat Dominus, qui latentia producit in lucem, qui illuminabit abscondita tenebrarum, qui manifestabit consilia cordium (1 Cor. iv, 2): quamvis vera sint, credenda non sunt, nisi quæ certis iudiciis comprobantur, nisi quæ manifesto examine convincuntur, nisi quæ ordine iudiciario publicantur.

87. Homo, in summo honore summa sit tibi humilitas, quamvis sis in summo honore, humilitatem tene. Si humilitatem tenueris, habebis gloriam; quanto enim humilior fueris, tanto te sequetur altitudo gloriæ. Quamvis sublimis potestatis in te celsitudo sit, humilitate eam reprime, non te extollat honor, preme humilitate culmen sublimitatis;

repudiavimus. MAR.

82. Al., dum iudicas, cave ne personæ affectu. Et veritatem iudiciorum prævaricant. MAR.

Ibid. In Editione Grialii minus bene sic distinguebatur: Cito enim violatur auro, justitia cito corrumpitur. AREV.

84. Al., pænâ pro pænâ. MAR.

86. Producit. Melius, producet, ut illuminabit, manifestabit. Biguæus, producit, illuminat, manifestat. AREV.

87. Al., quamvis sublimis potestate sis, in te celsitudinem reprime. Et majore, pro magna. MAR.

Ibid. Homo. Al. omittunt hanc vocem. AREV.

tanto sis majori humilitate conspicuus, quanto magna es dignitate prælatus. A abjeceris; semper interna quiete frueris, si te a strepitu terrenarum actionum subtraxeris.

88. Impositas tibi quoque curas humiliter suscipe. Traditum ministerium mente subdita exple, esto obediens divinæ dispensationi, voluntati ejus contraire non audeas. Jura potestatis adeptæ moderanter exerce. Potestatis jura accepta ordinato animo administra. Omnia non turbulento, sed tranquillo corde dispone. Cave honores quos tenere sine culpa non potes. Sublimitas honorum magnitudo scelerum est, in majori gradu major sine dubio est poena.

89. Qui minor est, veniæ proximus est. Potentes autem potenter **520** tormenta patientur (Sap. vi, 7). Judicium enim durissimum in iis qui præsumunt fiet (Luc. xii, 48). Cui multum datur, multum ab eo quæritur; cui plus committitur, plus ab eo exigitur. Honores secum pericula gerunt, cito periclitatur potestas, cito ruinam patitur. Quanto major honor, tanto majora pericula. Alta arbor a ventis fortius agitur, et rami ejus citius in ruina confringuntur; et excelsæ turres graviore casu procumbunt. Altissimi montes crebris fulminibus feriuntur.

90. In potentem cito cadit invidia, cito patet insidiis gloriosus. Gloria enim invidiam parit, invidia vero pericula. Quamvis quis in sæculi gloria fulgeat, quamvis purpura auroque resplendeat, quamvis cultu pretioso redimitus emineat, quamvis sit multitudo præmunitus, quamvis excubantium armis protectus, quamvis innumeris obsequentium cuneis constipatus, quamvis agminibus tutus, semper tamen in poena est, semper in angustia, semper in mœrore, semper in discrimine; in sericis stratis cubat, sed turbidus; in pluma jacet, sed pallidus; in lectis aureis, sed turbatus.

91. Brevis est hujus mundi felicitas, modica est hujus sæculi gloria, caduca est et fragilis temporalis potentia. Dic ubi sunt reges? ubi principes? ubi imperatores? ubi locupletes rerum? ubi potentes sæculi? ubi divites mundi? quasi umbra transierunt, velut somnium evanuerunt. Quærantur, et non sunt; divitiæ usque ad periculum ducunt, divitiæ usque ad exitium pertrahunt, multi propter opes periclitaverunt. Multi propter divitias in discrimen venerunt; multis exitiabiles fuerunt divitiæ, multis mortem generaverunt opes.

92. Nunquam mentis quietem habet, qui curis terrenis se subdit; sollicitudines enim rerum mentem conturbant, curæ rerum mentem exagitant. Potentia enim sollicitudinis nunquam caret angustiis. Si ergo vis esse quietus, nihil sæculi appetas; semper mentis quietem habebis, si a te mundi curas

521 93. Si præsentia despexeris, sine dubio æterna invenies; si sæculares res et humanas calaveris, facile et leviter cœlestem gratiam accipies, et cum eo regnabis qui vivis et mortuis dominatur. Divitiæ nunquam sine peccato acquiruntur, divitiæ nunquam sine peccato administrantur. Nullus res terrenas sine peccato administrat. Valde rarum est ut qui divitias possident ad requiem tendant; qui curis terrenis se implicant, a Dei timore se separant. Qui in rerum amore deligitur, in Deo nullatenus delectatur.

94. Curæ enim rerum ab intentione Dei avertunt. Nemo potest amplecti Dei gloriam simul, et sæculi; nemo potest amplecti Christum simul, et sæculum. Difficile est cœlestibus et terrenis curis pariter inservire, difficile est Deum simul et mundum diligere. Utraque simul æqualiter amari non possunt. Difficile, imo impossibile est, ut præsentibus et futuris quis fruatur bonis, ut et hic ventrem, et illic mentem impleat, ut de deliciis ad delicias transeat, ut in utroque sæculo sit primus, ut in terra, et in cœlo appareat gloriosus. Propter Deum ergo renuntia omnibus, a sæculi curis te propter Deum suspende, sine impedimento sæculi Deo servire stude.

95. Nullus te amor mundi a Dei amore separet, nulla cura a Dei amore te subtrahat, nulla te sollicitudo rerum ab intentione Dei suspendat. Abjice a te quidquid impedire bonum propositum potest. Toto animo et odi, et damna, quod diligit mundus; esto mortuus mundo, et mundus tibi; mundi gloriam tanquam mortuus non aspicias, tanquam mortuus ab affectu vitæ istius te separa. Sicut sepultus, non habeas curam de sæculo. Tanquam defunctus, ab omni terreno te priva negotio. Contemne vivens quæ post mortem habere non potes.

96. Quod habes, habeto ad misericordiam; suffragetur virtus tua egeni inopiæ. Si quem positum in necessitate cognoveris, si quem ad inopiam redactum, si quem direptione alicujus exinanitum, si quem oppressum, si quem humiliatum, nullum contemas, nullum spernas, **522** nullum despicias, vacuum nullum dimittas, nullus a te tristis abscedat, nemo a te confusus abeat. Omnibus communica, omnibus tribue, omnibus præbe; non eligas cui miserearis, ne forte D præterea enim qui meretur accipere. Incertus es pro quo magis placeas Deo, nescis pro quo tibi major fructus justitiæ præparetur.

97. Quidquid tribuis, cum affectu distribue; quidquid largiris, cum hilaritate largire. Præbe misericordiam sine murmuratione; præbe eleemosynam sine tædio. Major sit benevolentia quam quod datur, ma-

89. Confer. lib. iii Sententiar., cap. 50. AREV.

90. Al., cadit in insidiis, pro putet insidiis. MAR.

92. Al., curæ sæculares; al., curæ rerum sæcularium, pro curæ rerum. MAR.

Ibid. Mentem exagitant. Alii addunt, mentem exagitant, mentem implicant, et involvunt, mentem affligunt, et confundunt, et usque ad ima mentem suffocant omnino demergunt. Potentia, etc. AREV.

93. Al., amore, pro timore. Et rerum terrenarum amore. MAR.

96. Indicatur in Editione Grialii nota aliqua ad verba egeni inopiæ, sed prætermissa fuit. Alii habent egeni inopiam, quod, ut opinor. Mariana annotare voluit. AREV.

97. Al., tribue, pro distribue. MAR.

por gratia quam quod impenditur. Tale erit opus tuum qualis fuerit intentio tua; quod enim affectu bono dispensatur, hoc accipit Dens; qui autem cum tædio dat, mercedem perdit; qui cum tristitia manum porrigit, fructum remunerationis amittit; qui cum tristitia largitur, retributionis non percipit fructum. Non est enim misericordia, ubi non est benevolentia.

98. De tuis justis laboribus ministra pauperibus; non auferas alteri unde alteri tribuas, nec te misericordem ostendas de alieno spolio. Nihil prodest, si alterum inde reficis unde alium inanem facis. Condemnat miseratio ista, non propitiat. Talis misericordia peccata non purgat, sed amplificat. Bonum quod facis misericordiæ causa, non jactantiæ, facito; nihil studeas propter laudem, nihil propter temporalem opinionem, nihil propter famam, sed propter vitam æternam; quidquid agis, pro futura age mercede; æternæ remunerationis expectatio te teneat amplius. Nec quod ad hujus, sed quod ad vitæ æternæ gloriam prosit & quæras.

99. Si enim hic laus quæritur, illic remuneratio amittitur. Justi enim mercedem, non hic, sed in futuro recipiunt. Futura merces, non præsens promittitur justis. In cælo, non in terra, merces promittitur sanctis; non est hic expectandum quod alibi debetur.

100. Ecce accepisti monita, data est tibi vivendi norma, nulla te jam ignorantia a peccato excusat, non es jam vitæ nescius, non es imprudens, aut ignarus; legem quam debeas sequi exposui, qualis de eas esse descripsi, cognitionem mandatorum habes. **523** Jam scis quid sit recte vivere; vide ne ultra offendas,

98. At., uni, ut alteri, pro alteri, unde alteri. MAR. Ibid. Sed quod ad vitæ æternæ gloriam prosit & quæras. & vox quæras in nullo Codicum erat. Nos ex sententia adjecimus, deesse aliquid certi, cum obelo laudem, ut suspectæ lectionis esse lector animadverteret. MAR.

100. Al., præceptione. MAR.

A vide ne deinceps bonum quod nosti despicias, vide ne quod legendo respicis vivendo contempnas. Quam scientiæ acceptum retine, imple opere quod didicisti prædicatione.

101. Gratias ago, gratias refero, gratiarum actiones rependo, actiones gratiarum persolvo. Ago atque habeo uberem tibi gratiam; quantas valeo, gratias celebros, quantas pro viribus possum gratias ago. Multa sunt a te mihi concessa, multa collata, multa speciali miseratione largita. Omnia mihi placent, omnia grata sunt, omnia insederunt animo, omnia blandiuntur mihi, omnia me oblectant. Quam igitur satisfactionem persolvam? quam remunerationem rependam? quid compensare possum donis tuis, nisi ut tuis præceptis utar, tibi semper obtemperem, tibi paream, tibi jubenti obediam?

102. Tu enim es dux vitæ, tu magistra virtutis. Tu me, tanquam regula, in directum ducis. Tu es quæ a recto nunquam discedis. Tu es quæ a veritate nunquam averteris. Tu inventrix honorum, tu magistra morum, indagatrix virtutum, sine qua nihil vita hominis esse potest. Per te cunctis vivendi regula datur. Per te de vitæ pravitate ad meliorem vitam homines adducuntur.

103. Præceptis tuis formantur animi. Si quid distortum est, tu corrigis; si quid corrigendum est, tu emendas. Nihil mihi te charius, nihil mihi te dulcius. & Nihil mihi te suavius, nihil mihi te jucundius, nihil mihi te blandius, nihil mihi te levius, nihil mihi te sanctius, tu mihi supra vitam meam places.

102. Al., magistra morum, atque virtutis. Et nosse, vel scire, pro esse. MAR.

103. Ut in hoc loco a multis Mss. omittuntur verba: Nihil mihi te suavius... nihil mihi te sanctius, ut Mariana indicat, ita passim aliis in locis plura alia prætereuntur, quod facile fuit in tanta sententiarum verborumque similitudine copia. AREV.

SANCTI ISIDORI

HISPALENSIS EPISCOPI

REGULA MONACHORUM.

524 PRÆFATIO.

1. Plura sunt præcepta, vel instituta majorum, quæ a sanctis Patribus sparsim prolata reperiuntur, quæque etiam nonnulli latius, vel obscurius posteritati

PRÆF. N. 1. Caput 71 in Isidorianis hoc titulo inscriptum fuit: *Regula monachorum*. Expenduntur argumenta viri clarissimi Petri Emmanuelis Hernandez, qui eam Isidoro abjudicandam censet. Commentarii sunt commentarii in regulam sancti Benedicti, quos Isidoro Constantinus Cajetanus affingit. *Isidoriana regula canonicorum*. *Editio regulæ monachorum*. *Caput ultimum regulæ devotarum ex Martenio quidnam sit?* Inde peti possunt quæ mox loco hic essent

D composita tradiderunt, ad quorum exemplum nos hæc pauca vobis eligere ausi sumus, uti sermone plebeio, vel rustico, ut quam facillime intelligatis quo ordine professionis vestræ votum retineatis

apponenda. In Editione Holstemi inscriptio est: *Sanctis fratribus in monasterio Honorianensi constitutis Isidorus*. De quo Iusius cit. cap. 71, n. 13 et seqq. Apud Mabillonium tom. I *Annal. Benedict.*, pag. 563. vocatur monasterium Honoriacense, et ex Codice vetustissimo Lirinensi describitur pactum quod illius monasterii monachi faciebant, quod in eodem Codice præmittitur regulæ Isidori in hæc verba: & Hoc est pactum quod facimus nos, quorum